

S-a sfârșit

S-a sfârșit

Meditații asupra psalmului 22

GBV

BUCUREȘTI 1994

© 1994 by Gute Botschall Verlag Postim 80

În loc de prefață

Pe cruce s-a auzit un strigăt: „S-a sfârșit!” (Ioan 19.30).

Valoarea scrierii cu acest titlu se impune de la sine și nu are nevoie de o recomandare specială. Calitatea ei de bază nu constă în mulțimea paginilor, ci în profunzimea gândurilor duhovnicești și cerești legate de acest strigăt.

Ele sunt inspirate din cel mai scump dintre subiectele și adevărurile Scripturii: Isus Hristos răstignit pe Golgota, unica jertfă adusă de Dumnezeu pentru răscumpărarea sufletelor noastre. De aceea minunata cârtică „S-a sfârșit!” trebuie citită de mai multe ori cu multă atenție, cu multă rugăciune.

Ea ne așază tocmai în fața ușii și a căii celei noi deschise spre cer, prin a cărei lumină vedem totul: slava lui Dumnezeu în ura Lui împotriva păcatului, în același timp și dragostea Lui pentru păcătoși, făcându-l pe Fiul Lui locuitorul nostru în pedeapsa ce o îndură El pe cruce în cele trei ore de întuneric. Aici se arată cât de mare-i mântuirea ce ne-o oferă Tatăl ceresc în jertfa Fiului Său. Vedem însă și cât de mare-i răspunderea omului față de jertfa jertfelor adusă pentru el. Deplângem amarnic pe cine rămâne mai departe nepăsător față de o mântuire așa de mare. Ferice însă de cei ce se opresc lângă Isus cel răstignit, de cei ce cred în El și-L primesc ca pe Mântuitorul lor personal.

Domnul să binecuvânteze aceste meditații și Duhul Lui cel Sfânt să aprindă în inimile cititorilor lumina cunoașterii tot mai profunde a sfințeniei, înțelepciunii și dragostei lui Dumnezeu exprimate atât de bine în suferințele îndurate pe cruce de Fiul Său, ca să ne scape pe noi de la pierzare și să ne dea în schimb prin moartea și învierea Lui mântuirea și viața veșnică.

Ipolit Migne (traducătorul)

Povara unor dureri grele de nespus..."

Acest psalm, atât de cunoscut de orice creștin familiarizat cu Scriptura, nu pomeniște urmările lucrării lui Hristos, decât doar printr-o sumară trecere în revistă a lor. Acestea însă sunt dezvoltate mai pe larg în alți psalmi; iar, în ce privește biserica, ele sunt dezvoltate în Noul Testament. Dar tot ce găsim în psalmi, ca experiențe personale (ca de exemplu în Psalmul 32) sau ca binecuvântări pentru popor sau pentru tot pământul, aici - în Psalmul 22 - își găsesc temeiul. Acest psalm are în adevăr caracteristic faptul că Îl pune în fața credincioșilor pe Hristos însuși în suferințele nespuse de mari și nespuse de felurite, și mai presus de toate în acea suferință supremă, adică suferința părăsirii de Dumnezeu, fără de care toate celelalte nu ar avea nici o urmare în folosul nostru. Se poate deci spune despre acest psalm că el constituie centrul moral al cărții Psalmilor, fiindcă el ne arată lucrarea Domnului Isus care face posibile toate binecuvântările cuprinse în restul cărții, cât și împlinirea planului lui Dumnezeu față de poporul Lui și față de pământ. Noi ne aflăm aici în fața a ceea ce este chiar în gândul și inima lui Dumnezeu, cu privire la slava Sa, cât și cu privire la binecuvântarea noastră: suferințele Domnului Hristos, din cele trei ore de la sfârșit ale crucii.

Tocmai acest subiect de maximă însemnătate - lucru ciudat și umilitor - este neglijat, ca să ne ocupăm de niște lucruri de o însemnătate inferioară. Însă aici este vorba în chip vădit de tema cea mai dificilă din toate de cugetat, din cauză că ea cere starea de suflet cea mai încercată și cea mai serioasă. Se poate vorbi despre binecuvântările creștine; acestea își au locul lor și constituie un izvor prețios de încurajare și mângâiere. Dar nu trebuie să pierdem din vedere că toate binecuvântările credinciosului nu sunt altceva decât roadele acestei suferințe. Mai mult decât atât: în subiectul central de care ne ocupăm este un izvor de lumină ce se reflectă asupra tuturor problemelor, ceea ce nu găsim nicăieri în altă parte. Iată ce ne face să ne oprim aici, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu, încredințați că dacă ne putem pleca cu o teamă sfântă asupra acestei bogății nemărginite, va fi spre binele nostru.

Dintr-o dată, fără introducere, iată ne direct în fața faptului mare al părăsirii Domnului Hristos. Îl auzim chiar din primul verset și chiar din gura Domnului, de pe cruce. Este unul din cele mai adânci, din cele mai minunate, din cele mai nepătrunse versete ale Scripturii. Ca și în tot cuprinsul acestei cărți, primul verset al psalmului exprimă gândul lui de bază. În plus, aici e și introducerea Psalmului, în partea întâi a lui, de la versetul 1 până la 21, care ni-l arată pe Domnul Isus răstignit. Tot ce ni se descrie în aceste versete și gândurile cuprinse în ele oglindesc toate câte s-au petrecut în cele șase ore ale răstignirii. Dacă aici e vorba, ca în primul verset, de suferințele Domnului pentru ispășirea păcatelor, vom avea prilejul să urmărim cu luare aminte și multe alte suferințe îndurate și mai înainte. A doua parte a psalmului, de la

versetul 21 până la 31, ne prezintă rezultatele suferințelor îndurate de El mai întâi pentru rămășița lui Iuda, asimilată Adunării, pentru timpul ce a urmat învierii Domnului (Psalmul 22.22 și Evrei 2.12); apoi pentru Israelul celor blânzi, al acelora care se tem de Domnul; după aceea, al acelora ce se vor întoarce la Domnul când se va vesti Evanghelia împărăției, în sfârșit, urmează cei ce se vor naște în timpul împărăției de o mie de ani: „un popor care se va naște.”

E de observat că în cea mai mare parte a Psalmului, însuși Domnul Hristos este Cel ce vorbește. În alți Psalmi, de exemplu în cel dinaintea lui, auzim vorbind alte persoane. Nu însă aici, însuși Isus e cel ce vorbește în aceste momente îngrozitoare, începând chiar cu acest prim verset minunat. Și gândim că el nu-și va pierde niciodată puterea nici asupra inimilor și nici asupra cugetelor noastre, ori de câte ori va fi citat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Evanghelia după Matei ne spune precis că la orele nouă a strigat așa Isus, cu un glas puternic. Duhul Sfânt, pentru a sublinia și mai mult însemnătatea lor, a păstrat aceste cuvinte de nedescris chiar în limba arameică în care au fost ele rostite: „Eli! Eli! Lama sabactani?”

La strigătul acesta, inima credinciosului răspunde fără ezitare: „Din pricina mea, Doamne, ai fost Tu părăsit.” Și scump e și gândul că toți cei ce vor fi și în viitor rodul acestei jertfiri, fie rămășița lui Iuda, fie Israel, fie tot pământul, vor putea da un răspuns asemănător la acest strigăt: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! pentru ce M-ai părăsit?” Cu toate acestea nu-i vorba aici în primul rând de binecuvântarea oamenilor, ci se pune o problemă cu mult mai înaltă. Este vorba mai întâi de slava preacurată și veșnică a lui Dumnezeu. Iată ce ne poate face să simțim cât de mare este pentru Dumnezeu rușinea ce I-o poate aduce omul prin cel mai neînsemnat dintre păcate, prin cea mai mică neascultare, prin cea mai mică arătare de voință proprie. Oricare din păcate înseamnă o mare ofensă la adresa lui Dumnezeu din partea omului. Iar măsura simțământului lui Dumnezeu de nesuferire a păcatului nu ne poate fi redată prin nimic altceva decât prin părăsirea de pe cruce a Domnului Isus, Și ce lumină se răsfrânge apoi de aici asupra stării și istoriei întregii lumi! Ce să mai comparăm cât rău este în păcatul unuia și cât rău este în păcatul celorlalți! Iată păcatul din om pus în fața lui Dumnezeu Insuși și iată în ce mod îl tratează Dumnezeu.

Noi suntem înclinați să micșorăm păcatul, fiindcă îl uităm pe Dumnezeu; dar Hristos, tocmai pentru că nu L-a uitat, a trebuit să aibă a face cu El în condițiile pe care le vedem aici. El a murit nu numai din cauza păcatelor grele care te îngrozesc, ci și pentru orice nebunie, pentru orice ușurătate, pentru orice necuviință, pentru greșelile cele mai indulgente, cât și pentru cele mai mari grosolănii ale naturii omenești. Înaintea lui Dumnezeu toate-s la fel de hidoase și de condamnat.

Domnul Isus a înlesnit lui Dumnezeu și Tatăl Său unicul prilej de a arăta măsura a ceea ce este El față de păcat. Judecata celor nelegiuți, iazul de foc și de pucioasă, nu vor da o măsură cu aceeași greutate. Ea e o judecată meritată, administrată celor păcătoși, celor răzvrătiți, în timp ce în cazul Domnului Hristos măsura este desăvârșită, fiindcă ea este mânia lui Dumnezeu îndreptată contra unuia care prin ascultarea Lui Se dăruie în mod desăvârșit spre a fi „făcut păcat pentru noi”. La prima vedere, Dumnezeu nu pare drept, lovindu-Și astfel Fiul. Și totuși numai în felul acesta a putut da El măsura dreptății absolute. Și nimic nu-i mai potrivit ca să sfințească sufletul decât o gândire serioasă în aceste lucruri.

Bucuria ce o împărtășea Domnul cu Tatăl Său era nesfârșit de mare; și tocmai de această bucurie trebuia să fie El lipsit. Într-o foarte mică măsură ne dăm și noi seama cât suferim când suntem lipsiți de părtășia cu Dumnezeu Tatăl. Suferim, în măsura în care prețuim această părtășie. Dar pentru Domnul Hristos această părtășie avea un preț nesfârșit de mare și întreruperea ei n-a putut însemna decât o suferință tot nesfârșită de mare.

Aceste trei ceasuri îngrozitoare le pregusta Domnul în zbuciumata și groaznică luptă din Ghet-simani. Trecea atunci peste sufletul Său toată grozăvia părăsirii Lui. Înțelegem că gândul de a fi părăsit de Dumnezeu, în care El își găsea toată desfătarea și pe care El Îl slăvise în toate împrejurările printr-o deplină ascultare, Îl făcea pe Domnul să fie copleșit de groază, să fie foarte înspăimântat și sufletul să-I fie apăsător de o adâncă întristare care mergea până la moarte (Marcu 14.34).

Este cazul să reamintim că de drept Domnul Isus n-a fost încărcat cu păcatele noastre decât începând cu ora a șasea. Însă de la ora a șasea până la ora a nouă, El, care era desăvârșit, pe care nici o întinăciune nu-L atinsese, nu numai că a purtat povara păcatelor noastre, dar a fost făcut păcat, pentru ca Dumnezeu să condamne păcatul în carne. El, care avea față de grozăvia păcatului un simțământ și o repulsie nemărginită, iată-L, acolo (și aceasta nu o putem uita) fiind privit întocmai cum privea El însuși păcatul. Și El era privit acolo, cum merita să fie privit păcatul, nu în ochii oamenilor, ci în ochii lui Dumnezeu. Și pentru Dumnezeu, știm că păcatul are dublă caracteristică, de întinăciune și vinovăție. Întinăciunea este un lucru nespun de respingător pentru un Dumnezeu sfânt, iar vinovăția, la rândul ei, este un lucru care cere din partea unui Dumnezeu drept, o judecată neînduplecată. În această lumină trebuie să ne situăm noi, căci aici și numai aici putem să progresăm în a ști să deosebim binele de ceea ce este rău. Linia finală de demarcatie dintre bine și rău nu se vede desăvârșită decât acolo, în timpul celor trei ore. În afară de acest loc, totul este relativ. Numai acolo este măsura absolută.

După cum am avut prilejul s-o spunem uneori, ne întrebăm: care era puterea ce-L susținea pe Domnul când Se cufunda în acest abis de suferințe și pe ce minune de har și de putere Se

sprijinea El în timpul acestor trei ore de întuneric, când a trebuit să fie părăsit. Pe Dumnezeu nu Se putea sprijini, El care în Evanghelii declară că hrana Lui era să facă voia Tatălui Său și a cărei bucurie era să I Se supună, să-L asculte. În Ghetsimani, El îi spune Tatălui Său: „Ava, Tată”. Chiar pe cruce și mai înainte și după cele trei ore, El vorbește cu Tatăl și îi spune „Tată”! Dar în timpul celor trei ore, nu-I mai spune deloc așa! Singura putere a inimii Lui, singurul care îi fusese sprijin ca om în timpul vieții Sale, chiar acest sprijin, de astă dată avea să-L lipsească. Cu atât mai puțin Se putea bizui pe ucenicii Lui. El nu Se mai putea sprijini pe nimeni și pe nimic. Așa a fost părăsirea lui Isus! Și totuși El mai avea un lucru, o singură forță care să-L susțină, să-L ajute să Se angajeze în această luptă: puterea dragostei Lui pentru Dumnezeu și dragostei Lui pentru toți ai Săi. Iată aici dezvăluită și revelată în chip definitiv și absolut puterea iubirii Lui dumnezeiești. Toate celelalte lucrări sunt de un ordin inferior. „Pentru bucuria care-I era pusă înainte a suferit crucea, a disprețuit rușinea”, ne declară Evrei 12.2. Această bucurie nu era alta decât dragostea Tatălui, care lucra în El, fiindcă El avea înaintea Sa bucuria de a fi slăvit pe Dumnezeu într-o măsură nemărginită. Desăvârșirea privită din orice punct de vedere este totdeauna măsurată cu dragostea pe care o ai pentru Dumnezeu; ea este rodul acesteia. Domnul a dovedit că pe drept cuvânt spunea: „Eu iubesc pe Tatăl” (Ioan 14.31). Mai amintim în legătură cu această dragoste minunată, spusa unuia din frații noștri bătrâni: „Nu-i nimic care să fie comparabil cu Crucea, decât doar inima Aceluia care a murit pe ea.”

Mai este scris: „Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece” (Cântarea Cântărilor 8.7). Aceasta este adevărat, vorbind la absolut, numai cu privire la dragostea dumnezeiască a Domnului Isus, dragostea arzătoare pe care talazurile mâniei ce au trecut peste El n-au putut să I-o stingă din inimă.

A fost un ceas unic. Oamenii erau împotriva Domnului. Ucenicii îl părăsiseră. Toate puterile iadului erau acolo și apoi - lucrul cel mai îngrozitor - Dumnezeu însuși Se întorcea împotriva Lui. În fața tuturor acestora, Isus era absolut singur. El spusese lui Petru: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 36.53). Și îngerii sunt acolo și privesc scena răstignirii, dar nu pot să intervină.

E un fapt ce merită să atragă atenția inimilor noastre, să vezi pe Cel Drept părăsit de Dumnezeu, El, care ar putea să Se retragă și să Se urce la cer. Însă El trebuia să răscumpere pentru Dumnezeu, cu sângele Său, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam și să facă din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu (Apocalipsa 5.9-10). Era vorba precis de mântuirea acelor care, prin păcatele lor, constituiau cauza acestor ceasuri

groaznice. Și noi înșine eram acolo prezenți, prin păcatele noastre, la această scenă unică, astfel că noi n-o putem privi fără a mânca din ierburile amare ale pocăinței, în sentimentul suferințelor ce L-au costat pe Domnul și le-a îndurat pentru noi.

Iată ceea ce ne reamintim noi mai înainte de orice în prima zi a săptămânii. Lauda se leagă de *această* părăsire a Domnului Isus pentru slăvirea lui Dumnezeu, așa ca tot ceea ce este Dumnezeu în dragostea Sa față de păcătoși și ceea ce este El în sfințenia Lui față de păcat să aibă prilejul să iasă pe deplin la iveală. Închinarea de la cină trebuie ca atare să fie sărbătorită cu toată sinceritatea inimii, într-o adâncă simplitate, în opoziție cu orice formalism și orice ușurătate. Nu-i de ajuns să vărsăm lacrimile sentimentalismului omenesc, cum făceau fiicele Ierusalimului care urmau pe Domnul, care își purta crucea. Trebuie o adâncă reculegere, cutremurul pe care doar Duhul Sfânt și Cuvântul îl pot produce și păstra în inima sfinților, și o adâncă smerenie produsă de amintirea păcatului nostru, care a cauzat Domnului aceste ore de întuneric. Nimeni și nimic nu ne va face atât de pătrunși și de serioși, decât contemplarea acestei părăsiri a lui Isus, care n-a avut parte de nici un fel de alinare a suferinței Sale când a băut cupa aceea atât de amară.

Isuse-n marea Ta iubire, Băut-ai cupa chinului amar; în schimbu-i, nouă, Tu ne-ai dat Al mântuirii sfânt pahar. De-aceea-n semn de preamărire, Isuse-n veci fii laudat!

„Totul a fost opera iubirii Tale...”

În toate limbile pământului nu există un cuvânt care să poată exprima iubirea fără seamăn a Domnului Hristos, această iubire care L-a adus pe Dumnezeu Cel Atotputernic, Creator al tuturor lucrurilor, în prezența oamenilor care îl insultau, fără ca El să le răspundă un cuvânt măcar. El ar fi putut să-Și nimicească vrăjmașii într-o clipă sau să-i părăsească pentru totdeauna, dar n-a făcut așa. Lucrarea lui Dumnezeu Tatăl trebuia să fie împlinită; și Domnul Hristos a împlinit-o într-o desăvârșire neîntrecută, pe care o scot în relief împrejurările nemaiîntâlnite în care s-a aflat El. Era normal ca Isus, îndurând toată răutatea omului năpustită asupra Lui, să caute sprijin în Cel ce era mereu tăria Lui. Dar a trebuit ca tocmai în acest moment să constate și să strige că Dumnezeu îl părăsise. Dumnezeu Lui îl părăsise în cele mai rele condiții ce puteau fi. Și totuși El, pentru aceasta nu Și-a părăsit încrederea în Dumnezeu Lui. Dar Această încredere, întâlnită în inima lui Isus printr-o Credinciosie neclintită, prin ascultare, prin dragostea Sa față de Tatăl și față de noi, nu era încurajată prin mângâierea unui răspuns al lui Dumnezeu care să I fie dat în aceste momente. Era nevoie ca proba să meargă până acolo ca să arate că dragostea lui Dumnezeu n-a dat înapoi în fața unei încercări totale, că dragostea Domnului Hristos n-a șovăit. Ea s-a arătat mai tare decât încercarea,

găsind în Sine însuși singura putere care să-L ajute să străbată și părăsirea Sa și mânia lui Dumnezeu în condițiile arătate în acest Psalm. Aici trebuie să ne scoatem încălțăminte. Aici este cel mai sfânt loc din tot universul lui Dumnezeu.

În Isaia 53 întâlnim expresia aceasta: „I-a plăcut Domnului să-L zdrobească prin suferință” (versetul 10). Era de ajuns să-I placă lui Dumnezeu, pentru ca Fiul Său, care îi era în totul supus, având inima numai pentru ceea ce constituia plăcerea Tatălui, să primească această suferință prevăzută în planul lui Dumnezeu pentru El. Era deplina acceptare a voii Tatălui, dovedită potrivit cu spusa aceluiași verset: „își dă viața ca jertfă pentru păcat”.

Ceea ce este de admirat și unic în atitudinea aceasta a Domnului este tocmai lipsa aceasta totală de căutare a vreunui sprijin. Ne e greu să pricepem lucrul acesta, pentru că atunci când noi înșine suntem în necaz, căutăm sprijin în niște mângâietori și ne arătăm propria noastră voință! Dar Domnul nu avea voință proprie; nimeni și nimic nu-L sprijinea. Dacă putem îndrăzni s-o spunem, El era în totul dezbrăcat pentru primirea suferințelor trupești și sufletești, dezbrăcat și pentru loviturile oamenilor, și pentru loviturile lui Dumnezeu. Nu numai că Domnul nu răspunde acestor oameni răi, violenți, prin vreo arătare a puterii, dar nu le arată nici măcar vreun sentiment de răzbunare. Dimpotrivă, El mijlocește, rugându-Se pentru ei și nu arată nici un sentiment de autoapărare. Iată tocmai ceea ce este absolut unic în desăvârșire.

Din cauză că slava Domnului în timpul acestor trei ceasuri a strălucit într-un mod atât de minunat, unul din cele mai mari eforturi ale Vrajmașului constă în a șterge în creștinătate, și chiar printre adevărații copii ai lui Dumnezeu, această claritate slăvită a crucii. În ce ne privește, susținem faptul că fără cruce nu avem mântuirea (adevăr care nu-i păstrat peste tot) și ce pierdere avem când nu știm să ne oprim împreună cu toții la piciorul crucii! Ce pierdere suferă Biserica Lui că nu știe să se oprească aici, pentru a contempla această scenă pe care ea o va avea veșnic înaintea ochilor! Ce pagubă de asemenea pentru fiecare creștin, când pierde din vedere crucea, adică adâncimea suferințelor Domnului Hristos! Contemplarea ei este resortul ascuns al oricărei activități creștine. Fără îndoială că pe prim plan, în inima credincioșilor de la începutul mărturiei era crucea Domnului Hristos. Cei dintâi frați ai noștri erau îndrumați la adâncirea acestui subiect, nu printr-o știință teologică, ci printr-o pioasă cercetare a Cuvântului, cu ajutorul Duhului Sfânt. Ei L-au privit pe Domnul Hristos pe cruce, nu numai ca pe Cel ce purta păcatele noastre, ci și ca pe Cel ce descoperea acolo nepătrunsele Sale perfecțiuni personale. Și așa L-au privit ei pe Hristos în slava Lui, căci crucea și slava se întâlnesc.

Tocmai aceasta era cu adevărat partea cea bună aleasă de Maria și care trebuie să fie și partea noastră. Nu e pierdere de vreme dacă luăm și noi acest loc; aici sufletul se îmbogățește, se hrănește și intră în bucuria și gândurile lui Dumnezeu. Iată folosul și zidirea, și nu numai

atât; această îndeletnicire cu crucea ne va duce la o adorare înțeleaptă. Este lucru esențial să știi bine ce s-a petrecut la Golgota. Și înaintașii noștri, cu prețul unor controverse scrutatoare, în cursul cărora erau cât pe ce să fie acuzați de blasfemie (de hulă), au apărut din răspuseri adevărul fundamental al ispășirii împlinite în timpul pe care Cuvântul îl numește cele trei ore de întuneric, și în mod exclusiv numai atunci.

Acum, spre sfârșitul istoriei mărturiei, să ne păzim și să nu lăsăm să ni se răpească acest tezaur al adevărului, care aparține slavei Domnului Isus. Neștiința în acest domeniu este o poartă deschisă pentru Vrajmaș, ale cărui planuri nu ne sunt necunoscute.

Prin urmare este de toată însemnătatea să reținem că dacă Domnul a stat pe cruce de la ora a treia până la a noua, înainte de ora a șasea și după ora a noua El Se bucura de părtășia cu Tatăl; însă de la ora a șasea până la a noua, ceea ce fusese până atunci bucuria veșnică a sufletului Său, acum I s-a refuzat. Mai mult: însuși Dumnezeu era împotriva Lui. Este ceea ce rămâne de nepătruns în ceea ce s-a petrecut în timpul acestor trei ore și ceea ce le face să fie cu totul deosebite de cele trei ore care le-au precedat. Suferințele pe care Isus le îndura din partea oamenilor și pe care le avem redată în versetele ce urmează, trec pe planul al doilea, în comparație cu cele pe care a trebuit să le îndure sub lovitura teribilă a părăsirii de către Dumnezeu. Dacă nu reținem această realitate, pierdem înțelesul a ceea ce au însemnat cele trei ore de întuneric și atunci toate sentimentele credinciosului, când privește scena aceasta, sunt slăbite: teama, seriozitatea, smerenia și adorarea. Aici este cu adevărat o scenă ca o fântână nesecată la care mereu trebuie să ne întoarcem și mai cu seamă duminica la ceasul cinei. Vedem aici pe Domnul Isus nu ca pe un model - cum era înainte de ceasul al șaselea și după al nouălea - ci ca pe un Mântuitor, ca pe Singurul Mântuitor.

Înțelegem că crucea Domnului, așa cum ne-o prezintă Scriptura și așa cum numai Duhul Sfânt poate să ne-o ofere privirii, constituie slava și steagul Bisericii. Aici avem noi rezolvarea definitivă, prin Dumnezeu, a problemei binelui și răului. Tot sângele vărsat din zilele lui Abel până azi, toată stricăciunea, toate lucrurile rușinoase, ca și toate cruzimile, nu-s decât niște urmări. Aici (la Cruce) este atins însuși izvorul răului. Nimic în afară de această considerare a crucii nu este în stare să ne sfințească, să distrugă ușurătatea din noi, dezmățul, pornirea de a ne lua după lume, de a glumi pe seama păcatului, pierzând din vedere ce înseamnă stricăciunea cărnii. În acest domeniu, nimic nu ne poate veni în ajutor în felul crucii. Și tot aici e și măsura capacității noastre de cugetare și de adorare. Ce mai poate fi adorarea noastră, dacă noi nu pătrundem în ceea ce ne vorbește crucea? Nu despre noi trebuie să fie vorba mai întâi în închinarea noastră de la cină, ci despre Domnul Isus Hristos, despre suferința Lui și despre eliberarea Lui, după cel de-al nouălea ceas.

Învățăm de asemenea să ne cunoaștem pe noi înșine la cruce, prin observarea contrastului (dintre noi și Domnul Isus Hristos), aflând în El un Om care lucrează, care vorbește sau care păstrează tăcerea spre slava lui Dumnezeu și al cărui fel de a fi este atât de deosebit de al nostru. Nimic nu ne face să ne smerim mai mult ca acest lucru și aceasta este de foarte mare însemnătate. Asemenea gânduri serioase fac să se curme toate pretențiile noastre și toate eforturile ce le facem ca să ne îmbrăcăm firea noastră păcătoasă, îndărătnică și stricată, cu acele înfățișări prin care ne înșelăm și pe noi înșine și-i mai amăgim și pe alții din jur. Nu vom fi fericiți decât numai rămânând permanent în lumina crucii, a acestei cruci minunate ce deschide ca să curgă spre noi fluviul harului lui Dumnezeu. Dar cât de adesea vorbele noastre spun mai mult decât ce este în inima noastră și asta mai ales în închinarea de la cină!

Cugetarea la aceste lucruri, la adevărurile cele mai înalte, printre toate câte ni le dă revelația lui Hristos, este categoric legată de mărturia noastră pentru Domnul. Nu există o mărturie adevărată în afara acestui punct central al oricărei lucrări a lui Dumnezeu pentru om. De aceea masa Domnului, unde sărbătorim amintirea morții Domnului Hristos, constituie centrul mărturiei. Dacă activitățile noastre, slujirea noastră, predicarea Evangheliei, grija de suflete, împiedică în inimile noastre vederea frumuseții morale a crucii, este o pierdere pe care nimic nu o poate compensa.

Ce mare ne-ar fi fericirea, dacă Biserica s-ar dezbrăca de toate podoabele ei omenești! Ce mare bucurie am gusta, dacă am avea o dorință mai arzătoare de a ne identifica cu Domnul Hristos așa cum este El! Și ce bucurie ar fi pentru inima Lui! Noi suntem uniți cu Domnul Isus ca urmare a morții Lui. Dar trebuie să înțelegem că noi Îi suntem uniți în însăși moartea Lui. Starea de rușine pe care El a avut-o din partea oamenilor este și a noastră. Dorim noi să gustăm acest privilegiu? Dar mai înainte de orice trebuie să înțelegem că judecata lui Dumnezeu, care a fost dezlănțuită asupra Domnului Hristos, este a noastră, fiindcă judecata se cuvine naturii noastre păcătoase și roadelor ei. Dacă am înțelege pe deplin toate acestea, atât închinarea de la cină, cât și toate celelalte reuniuni ar avea mai multă simplitate, dar mai multă adâncime, mai mult duhovnicesc! Însă Duhul Sfânt nu ne poate da vederea acestei minuni de la Golgota, mai înainte ca noi să fim cu adevărat eliberați de propria noastră voință lăuntrică nejudecată, de egoismul și de mândria noastră, care tocmai la cruce își găsesc condamnarea lor fără drept de apel. Și El nu ne poate face să ne bucurăm mai mult, când inimile noastre sunt încălcite în tot felul de lucruri, și pline de praful și noroiul lumii. El să ne curețe de toate acestea, pentru ca Domnul Isus să ocupe primul loc în inimile care simt ale Lui. Dacă durerile Lui trupești I-au însemnat mâinile și picioarele, durerile pășirii Lui de către Dumnezeu I-au lăsat semne în inimă. Și ele au rămas acolo și exprimă locul veșnic pe care-l ocupăm noi în

inima dumnezeiască a Mântuitorului: „în inima care a suferit pentru noi.”

„Moartea și părăsirea s-au năpustit peste sufletul Tău.”

Închinarea de la cină este slujirea cea mai minunată din câte s-au încredințat omului. Cu toate acestea cea mai mare parte din creștini nu acordă locul întâi acestei închinări și cât de mare-i lipsa aceasta! Iată aici încă o biruință a lui Satan în eforturile lui de a ne face să nesocotim tocmai ceea ce este esențial.

Esențialul închinării constă în desăvârșirea Celui Jertfit și a lucrării Lui, aduse înaintea ochilor lui Dumnezeu. Negreșit că nu există închinare pentru cei răscumparați, fără amintirea jertfei pentru păcat, cum vedem la începutul Apocalipsei (din capitolul 1, versetele 5,6). Și cu cât ne vom pleca spre însăși desăvârșirile Celui Jertfit, cu atât ne vor fi mai încărcate panerele pentru închinare. Dar aceste trăsături ale desăvârșirii Domnului strălucesc în chip nespus în acest Psalm. Acestea sunt trăsăturile slavei Domnului Isus în suferințele Lui de pe cruce.

S-ar părea că se spune puțin în Cuvânt despre aceste suferințe, dar noi le înțelegem când El vorbește despre „nelegiuirile mele”....„mai multe decât perii capului meu” (Psalmul 40.12), despre „greșelile și nebunia mea” (Psalmul 69.4-5) sau, în Psalmul de care ne ocupăm, când e vorba despre părăsirea Lui de Dumnezeu. Le observăm când Cuvântul vorbește despre sabia ce se ridică împotriva păstorului Domnului, împotriva omului care îi este tovarăș (Zaharia 13.7); când Domnul spune că apele L-au pătruns până în suflet; că Se află într- un noroi adânc în curentul apelor care îl îneacă (Psalmul 69)... Sunt niște lucruri de nepătruns pentru sufletul omenesc, pe care nu le vom înțelege poate decât în veșnicie. În Psalmul 22, versetele 2, ca și 14 și 15, ne dau o idee despre intensitatea suferințelor Celui ce a fost părăsit astfel de Dumnezeu - și lovit. „Strig ziua, Dumnezeul meu, și nu-mi răspunzi; strig și noaptea și tot n-am odihnă”. El, care spune în Psalmul 63: „O, Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut din zorii dimineții”, aici, trebuie să recunoască: „Strig ziua și Tu nu-mi răspunzi...” El Se adresează Dumnezeului Cel Atotputernic, dar nu primește nici un răspuns. Și totuși este cu totul de remarcat că Domnul își îndreaptă fața spre Dumnezeu și înaintea Lui își varsă plângerea. Dacă rugăciunea Sa nu găsește primire la Dumnezeu, ca în „Plângerile lui Ieremia” (3.8), cu toate acestea tot Dumnezeu rămâne totdeauna sprijinul inimii și ținta vieții Lui. Desăvârșirea supremă a Domnului Isus s-a dovedit astfel chiar în suferințele Lui de la cruce.

Acolo s-a arătat ea într-un mod absolut. Si tocmai desăvârșirea Lui în jertfirea Lui o înfățișăm noi ca adoratori către Dumnezeu, Tatăl Său.

Nu numai că în acest Psalm noi privim țință la perfecțiunile naturii Domnului, dar în

același timp admirăm desăvârșirea sentimentelor Lui și în mod deosebit admirăm încrederea ce o arată El chiar în acest moment. Atunci când Isus era tintuit în cuie pe cruce, El proclamă sfințenia lui Dumnezeu: „Și totuși Tu ești sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel” (versetul 3). El Se alătură Israelului, recunoscând că Domnul este vrednic de laudele Lui. În același timp El prețuiește ceea ce înseamnă sfințenia lui Dumnezeu, suferind El greutatea întregii Lui mâini împotriva păcatului. Nu era cu puțință, pentru sfințenia lui Dumnezeu, ca niște oameni păcătoși să se împace cu El, dacă nu era adusă pentru ei o jertfă desăvârșită. Ca să răspundă sfințeniei Lui dumnezeiești, era nevoie de desăvârșirea acestei jertfe curate și fără pată. Prin moartea Lui pe cruce, Domnul Isus a dat Tatălui Său prilejul să-Și dezvăluie slava pentru veșnicie. S-a putut declara că și în cazul în care nici un păcătos n-ar fi fost mântuit, Domnul tot Si-ar fi dat viața, tocmai pentru ca slava morală a lui Dumnezeu să poată fi arătată pentru veșnicie.

În versetele ce urmează, Domnul Hnastos reamintește credinciosia lui Dumnezeu, care totdeauna și fără excepție a salvat pe toți cei ce s-au încrezut în El. Însuși Domnul Isus spusese oamenilor să se încreadă în Dumnezeu, și acum iată-L aici, în văzul tuturor oamenilor și înaintea îngerilor și înaintea întregii istorii, că este obligat să declare că El însuși este părăsit de Dumnezeu.

Ce motiv de uimire pentru îngerii care con- templau acolo această scenă nemaipomenită! în adevăr, Domnul spune în versetul 4: „în Tine se încredeau părinții noștri, se încredeau și-i salvai”. Niciodată nu s-a pomenit în toată istoria omenirii ca un om să se fi încrezut în Dumnezeu și să fie părăsit de El. Aici părea că Dumnezeu Se dezice pe El însuși. În Psalmul 69, mijlocind pentru ai Săi, Domnul cere să nu rămână de rușine din cauza Lui, cei ce nădăjduiesc în Dumnezeu. El Se roagă ca părăsirea, a cărei cauză este El, să nu scandalizeze; să nu fie o piatră de poticnire pentru cei ce-L caută pe Dumnezeu, care din cauza unei astfel de priveriști ar putea să se îndoiască de credinciosia Lui. Este același sentiment care-l face și pe Pavel - dar ținem seama de deosebiri - să spună, în necazurile lui, celor credincioși: „Vă rog să nu vă pierdeți cumpătul din cauza necazurilor mele pentru voi; aceasta este slava voastră” (Efeseni 3.13). Aici, în versetele 4-5 Isus dă mărturie despre credinciosia lui Dumnezeu, care n-a dezamăgit niciodată credința nici a părinților, nici a nimănui altuia. Dar în versetul care urmează (versetul 6), El însuși ni Se prezintă drept un caz cu totul deosebit. Și putem să-L privim în înjosirea Sa uimitoare, în smerenia Sa fără seamăn: „Dar Eu sunt vierme, nu om...”

Se vede din versetele 7 și 8 cât a suferit Domnul, fiind batjocorit când era pe cruce, îndeosebi prin aceste cuvinte viclene ale căpeteniilor: „S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască Domnul, să-L scape, fiindcă îl iubește”. Inima Domnului a simțit neînchipuit de

dureros usturimea acestei săgeți ce pornea din limbile oamenilor care vărsau flăcări, ai căror dinți sunt sulițe și săgeți și a căror limbă este o sabie ascuțită, după expresia din Psalmul 57.4. El era învinuit, ca și odinioară Iov de către prietenii lui, că nu ar fi fost plăcut lui Dumnezeu: „Să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L vrea pe El; pentru că a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!" (Matei 27.43). Tot așa va mărturisi și rămășița lui Israel mai târziu, când va spune: „și noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit..." (Isaia 53.4). Și în timp ce Iov, care nu păcătuisese mai înainte cu buzele, în fața unei asemenea încercări s-a poticnit, Domnul Hristos a rămas neclintit, arătându-Si si în acest fel desăvârșirea.

La această sfidare: „să-L scape, dacă îl iubește" face să ascultăm ca un ecou ce ne vine din cealaltă parte, dinspre înviere, din răspunsul Domnului Isus: „El M-a scăpat, pentru că Și-a găsit plăcerea în Mine" (Psalmul 18.19). Provocarea se adresa însă chiar lui Dumnezeu însuși și ne gândim ce va fi fost pentru inima Aceluia care la Iordan deschisese cerul ca să declare: „Tu esti Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsesc desfătarea" (Marcu 1.11). Pe de altă parte, e de observat că înșiși martorii constată în acest moment suprem că Domnul Hristos Se încrede în Dumnezeu.

Gândim că la versetul 9 Domnul imploră pe Dumnezeu. Dacă oamenii au gândit și au spus că El nu fusese plăcut lui Dumnezeu, căci atunci ar fi fost scăpat, Domnul Hristos își spune încredințarea inimii Lui, că încă de ia sânul mamei s-a încrezut în Dumnezeu. Ce contrast între El si Iov, care în ziua încercării, trecând prin cuptorul de foc, strigă: „De ce n-am murit din pânțele mamei? De ce nu mi-am dat sufletul la ieșirea din pânțele ei?" (Iov 3.11).

Un amănunt scoate în relief această încredere a Domnului. în momentul părăsirii Sale, El nu spune: „O, Dumnezeule," ca de exemplu în Psalmul 63, ci „Dumnezeul Meu!" Este doar un simplu amănunt acest cuvânt, dar scoate în evidență un adevăr infinit de mare.

Domnul înfăptuiește în toată plinătatea credinciosia în a avea totdeauna încredere, lucru pe care noi îl cunoaștem așa de puțin, și care este totuși una din marile virtuți ale credinței. în cursul unui an, în câte momente arătăm noi încredere în Dumnezeu?

Mai degrabă suntem mai bucuroși să ne biziim pe împrejurări, pe oameni, pe tot felul de lucruri! Domnul Isus S-ar fi putut sprijini pe însăși puterea Lui dumnezeiască, ca să Se apere, ca să găsească o ieșire în multe împrejurări. Dar El n-a făcut așa niciodată. Astfel, în corabie, pe când dormea, numai atunci când încrederea lui în Dumnezeu s-a arătat pe deplin, a putut să se exprime ca Dumnezeu, certând vântul si marea. Si tot secretul vieții Lui într-asta a constat. Numai încrederea desăvârșită și arătată în mod statornic până atunci, I-a permis să vorbească așa cum a vorbit în niște împrejurări atât de teribile. Și tocmai El, singurul care făcuse dovada că te poți încrede în mod absolut în Dumnezeu, El care după ce deschisese acest drum în văzul

tuturor, spune în acest moment că Dumnezeu în care Se încrezuse îl părăsește; dar în același timp arată că El continuă totuși să Se încreadă în Dumnezeul Lui! Nu există aspect mai înalt al desăvârșirii Domnului Hristos.

Dacă n-am fi avut decât viața Domnului de aici de pe pământ, această viață de încredere ar fi fost un lucru deja minunat. Însă ar fi lipsit slavei lui Dumnezeu tocmai lucrul cel mai frumos și cel mai strălucit. Trebuia neapărat această împrejurare nemaiauzită de părăsire, pentru a scoate la lumină adevărata măsură a desăvârșirii lui Hristos, dovedită în încrederea Sa. Nimeni n-are să poată spune: Hristos S-a încrezut pentru că Dumnezeu era pentru El sau pentru că El era fără păcat, și că îi este mai greu unui om încărcat de păcate să se încreadă în Dumnezeu. Dar noi îl vedem pe Domnul Hristos încrezându-Se în Dumnezeu tocmai când Dumnezeu era împotriva Lui, așa cum niciodată El nu va fi împotriva nimănui. El rămâne desăvârșit, egal cu Sine însuși până la capătul luptei.

Dacă noi ne putem bucura de consecințele acestei încrederi în Dumnezeu, noi - credincioșii dinaintea de cruce și de după cruce - o datorăm în mod exclusiv faptului că Domnul Isus a trecut prin cuptorul acestor suferințe fără a da înapoi și fără nici un sprijin. Ce valuri ar mai fi trecut peste sufletul oricărui păcătos ca noi, într-o luptă de mult mai mică intensitate decât aceea a Domnului Isus! Deznădejdea, spaima cuprinde pe omul care nu mai are nici un sprijin! Or, împrejurul Lui, Domnul Isus este fără nici un sprijin, nici din partea îngerilor, nici din partea lui Dumnezeu. Și totuși nimic, nimic nu lipsea încrederii Lui; Isus Se încredea în Dumnezeu când nu avea nici un motiv exterior să Se încreadă. Încrederea Lui nu avea decât o singură justificare lăuntrică: propria Sa desăvârșire.

Trebuia neapărat să aibă loc această încercare fără egal, fără de care rezolvarea problemelor morale esențiale, în veci n-ar mai fi putut fi atinse. Dar acum totul este într-o perfectă siguranță; orice problemă grea morală s-ar putea ivi, este rezolvată la cruce. Nici Satan nu mai are ce să zică. Gura îi este închisă; el a avut-o în timpul vieții Domnului Hristos; a avut-o la moartea Lui. Acolo vedem victoria absolută a omului desăvârșit asupra tuturor consecințelor răului

Cât de mare necaz a adus intrarea păcatului în lume! Neîncrederea a fost însământată în inima lui Adam și a Evei, la căderea lor. A trebuit să se arate încrederea Domnului Hristos chiar până la părăsire, pentru a fi restabilită încrederea omului față de Dumnezeu. A trebuit ca Dumnezeu să fie glorificat într-un mod infinit superior prin încrederea Domnului Isus din cele trei ore. Slava lui Dumnezeu, necinstită prin neîncrederea oamenilor, cerea a- ceaastă măsură.

Noi suntem înclinați să trecem foarte ușor peste aceste probleme, privindu-le superficial și în mod general, dar Dumnezeu vrea să ne aducem aminte că toate aceste suferințe au fost reale.

Adevărurile morale și spirituale sunt cu mult superioare tuturor celorlalte realități. Si nu este nici un adevăr de ordin moral care să nu fi fost atins la cruce; toate adevărurile sunt aici date pe față, toate întrebările sunt aici temeinic rezolvate spre slava lui Dumnezeu, spre slava Domnului Hristos și spre binecuvântarea celor aleși. Pentru acest motiv, a studia cele petrecute la cruce înseamnă a ne ocupa de cel mai minunat și mai sfânt lucru. Nimic nu-i mai ales decât studierea crucii.

Dragostea, încrederea, ascultarea, dependența de Dumnezeu în toate privințele, toate aceste trăsături felurite ale vieții dumnezeiești, iată ce ne face Domnul Isus să contemplăm în viața și mai ales în moartea Sa. De fapt aceasta și este hrana Bisericii Lui.

„Smerire profundă, ascultare deplină...”

Scena în care Îl vedem pe Domnul Isus ca centrul urei omenești are ceva care ne copleșește prin măreția ei. Iată-L acolo pe cruce: nici un răspuns la batjocuri, la zeflemelile răutăcioase, la insultele tuturor, chiar și la ale tâlharilor, dintr-o parte și alta. Si totuși, în ciuda hărțuirilor cu care îl asaltează oamenii, gândurile Lui nu-I pot fi abătute de la Tatăl și Lui I Se adresează. El nu are nimic de spus oamenilor; El vorbește cu Tatăl, într-o deplină încredere.

De la versetul 12 și până la 19, El își destăinuie lui Dumnezeu simțămintele în acea împrejurare îngrozitoare prin care numai El trecea. Luat de pe pământ, în mijlocul oamenilor răi, și expus apăsării, chinurile Lui sufletești îl fac să-L implore pe Dumnezeu în versetul 19: „Tu, tăria Mea, grăbește-Te să-Mi ajuți!”

Parcă vedem două feluri de oameni răi înfățișați în aceste versete. În versetul 12 este vorba de o mulțime de tauri și de puternici din Basan. Pricepem că-i vorba aici, în puternicii din Basan, despre cei investiți cu câte o autoritate; despre căpeteniile poporului și cârmuitorii oficiali care asistau la răstignire și-L batjocoreau pe Domnul Isus laolaltă cu mulțimea (Luca 23.35-38). În versetul 16, expresia: „niște câini...o ceată de nelegiuîți” pare să-i amintească pe soldații romani, populația, mulțimea fără nume, ce erau uniți într-un gând în a-și împlini nelegiuirea.

Totodată aceste versete, pe lângă zugrăvirea atitudinii celor două categorii de mulțimi ne prezintă și două cauze diferite de suferințe pentru Domnul. În primul rând vedem ce îndura Domnul Hristos din partea celor ce-și arătau puterea și autoritatea împotriva Lui, în timp ce în a doua categorie - versetul 16 și următoarele - observăm mai ales cât suferea El din cauză că privirea lor îl copleșea de rușine (versetul 17 și 18). Pe de o parte, îndura durerile pricinuite de asprimea nemiloasă și cruzimea celor ce profitau de slăbiciunea Lui; pe de altă parte, ceea ce era poate și mai neplăcut pentru El, simțea profund ce îi făceau câinii, care reprezintă

totdeauna niște animale necurate, ce-L priveau fără nici cea mai mică jenă sufletească și se bucurau de rușinea Lui. Aceștia dădeau frâu liber la toată imoralitatea lor înaintea Domnului, care primise să fie expus acolo pe cruce privirii lor, în suferința Lui.

Bine este să gândim cu atenție la aceste două feluri de chinuri îndurate acolo de Domnul din partea oamenilor. Și atunci când e lovit de această brutalitate și de toată această nerușinare, El caută mângâiere la Dumnezeu; dar atunci El este silit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Omul a prins prilejul ca să-și arate întreaga răutate împotriva Aceluia care i Se oferea - să îndrăznim s-o spunem, cu toată cuviința, ca o țintă desăvârșită a brutalității și corupției inimii omenești.

Încolo, dacă aflăm aceste două categorii de oameni în jurul crucii, de fapt ele le includ pe toate: pe bogat și pe sărac, pe omul cult ca și pe cel necioplit; toate treptele scării sociale se află acolo, însă Dumnezeu nu are timp de pierdut cu aceste categorii vândite de oameni, de care noi facem atâta caz. Același om apoi, este când ca un taur sau ca un puternic al Basanului, când ca un câine care se desfătează de rușinea altuia. Asta ne acoperă fața de rușine, pe bună dreptate. Înaintea lui Dumnezeu nu există niște milioane de oameni, diferiți unul de altul; sunt numai și numai doi oameni înaintea Lui: este omul dintâi și Cel din urmă om. Iată-i aici față în față pe amândoi. Adevărata istorie a lumii, o citim aici, în aceste ceasuri ale crucii. Iată aici trăsăturile definitive care ne arată ce este lumea și ce este omul. Nu-i nevoie să citim tot ce au scris oamenii, pentru a ști ce este omul dintâi; n-o să găsim nimic în plus față de ce vedem aici, în prezența unei lumini morale perfecte. Realitatea istoriei lumii și a omului este dezgolită aici, în această scenă nemaipomenită, în care Omul desăvârșit este, din punct de vedere moral, călcat în picioare și batjocorit de acești câini care se uită la El și-L insultă în culmea rusinării Lui, acolo în mulțime, așa cum nici unul din noi n-ar putea să sufere nici o clipă măcar. Acesta este tabloul de totdeauna: inima deschisă a lui Hristos și inima dezgolită a omului stau una în față alteia. Și tot aici putem vedea măreția de nepătruns a inimii lui Dumnezeu, pentru mântuirea unei omeniri a cărei ticăloșii întregi era în acel moment dată pe față în mod absolut și definitiv. Tot ceea ce vedem la cruce nu se poate spune în cuvinte; nici veșnicia nu o va putea epuiza ca subiect de cugetare.

Se află aici o neîntrecută frumusețe morală, în fața unei urâtenii totale. În asemănările pe care le face Domnul privitor la toți acești oameni, ne putem opri la modul de exprimare dumnezeiesc, care nu cade niciodată în ceea ce este reală grosolănie sau în necuviința oamenilor, ci zugrăvește această scenă cu o corectitudine a vorbirii dublată de o desăvârșită delicatețe. Atitudinea Domnului, caracterizată printr-o slăbiciune totală, cât și printr-o totală lipsă de apărare, este cu totul opusă aceleia a taurilor și a puternicilor din Basan. În fața morții

vezi pe oameni cum se mai apară; dar Domnul Hristos arată o totală acceptare a suferinței, fără cea mai mică împotrivire. Este ceea ce citim în versetele 14,15 etc.

El vede tot noianul acestor suferințe. Vorbește despre ele, dar le vede ca pe niște cauze secundare și nu se oprește la ele, ci spune: „M-ai adus în țărâna morții" (versetul 15). Este o altă arătare a supunerii Domnului. Nu-i acesta paharul din care El bea acum, paharul pe care-l luase din mâna Tatălui încă din Ghetsimani?

O altă trăsătură în fața căreia face să ne oprim este faptul că Domnul nu-Și înalță capul în tot acest noian de rușine și dureri. Un alt om reacționează, făcând pe mândrul ca să braveze pe ceilalți; iată o poziție de apărare. Însă Domnul Hristos nu recurge la nici o formă de apărare. El primește, mărturisește și declară în public starea în care Se află. Aici strălucește desăvârșirea absolută. Fiind pusă la proba cea mai dureroasă, ea triumfă. Și nu-i ajutat de nimeni și nimic. Toți și toate-s împotriva Lui: Dumnezeu Îi este împotrivă; toate clasele de oameni Îi sunt împotrivă; domniile, Satan, demonii sunt de asemenea împotrivă. El este răstignit în slăbiciune și pare adus la totală neputință și totuși tocmai în momentul acesta El dezbracă domniile și stăpânirile și le face de rușine în public, ieșind biruitor asupra lor prin cruce (Coloseni 2.15). Toate eforturile lui Satan ca să-L silească pe Domnul să recurgă la apărare, ca să scape de suferință, au fost zadarnice, așa că exemplul Domnului Hristos în mod vădit rămâne unic. Nu a mai existat durere ca a Lui, nici măcar nu s-a apropiat vreuna de ea. De fapt, pe de altă parte, toate celelalte dureri omenești sunt dureri pricinuite de păcate, și în mare parte ele sunt prea meritate. Și apoi n-a mai fost niciodată vreo acceptare perfectă a durerii, ca aceasta. Domnul nu este de admirat pentru că este un erou și Si-a înfrânt adversarii. Este de admirat, pentru că S-a supus în mod absolut. A fost pusă la probă însăși propria Sa desăvârșire. Era de așteptat să se arate, dacă această desăvârșire avea să fie mai tare decât toată suferința care Îi era pregătită; iar suferința ce-I era pregătită era strâns legată de rezolvarea în întregime a problemei binelui și a răului. Si această rezolvare a fost absolută în felul lui Dumnezeu și în așa chip încât problema lor nu mai avea să fie pusă, lucru pe care și Satan îl știe bine.

Dacă problema încrederii a fost încheiată, apoi și aceea a ascultării desăvârșite a fost tot atât de bine rezolvată. Știm bine cum în asemenea momente a venit vrăjmașul: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce...!" Și Diavolul s-a folosit de oameni, ca să-I ispitească pe Domnul Hristos. „Mântuiește-Te pe Tine însuși!.." Nu putem decât să ne prosternăm înaintea Lui, față de această ascultare perfectă ce ne arată câtă dragoste avea Domnul față de Tatăl Său. Satan, în aceste clipe hotărâtoare s-a folosit, în ispitirea lui finală, de toate forțele sale, în încercarea sa disperată de a înfrânge rezistența și credinciosia Domnului. În ce privește puterea Diavolului, tot ceea ce era atunci în joc, constituie un fapt prea solemn încât Scriptura

este cu totul rezervată în amănunte. Însă pentru noi, cât de mare trebuie să fie prețuirea ce suntem datori s-o dăm biruinței Domnului Hristos!

Puterea lui Satan este astăzi zdrobită și el este înfrânt în mod desăvârșit pe toată linia.

Ce este, în el însuși, răul misterios care a reușit să se strecoare în lume? Pentru ce Dumnezeu i-a îngăduit să intre în ea? În ce a constatat căderea lui Satan, mai înainte de toate acestea? Iată întrebări la care răspunsurile nu ne-au fost revelate. Dar știm un lucru: că biruința binelui asupra răului trebuia să aibă loc privitor la om, în om și prin om. În om a fost Dumnezeu arătat și slăvit, și nu în îngeri, îngerii nu au de adus nici o notă în lauda aceasta, care nu-i cântarea lor. Putem spune că Dumnezeu își datorează dezvăluirea slavei Lui, omului, adică Domnului Hristos, venirii Lui în această lume, precum și morții Lui pe cruce, pentru a dezlega în timpul celor trei ore de întuneric, îngrozitoare problemă a păcatului. Omului Hristos Isus își datorează Dumnezeu slava pe care o primește El prin răscumpărarea noastră. Această biruință a binelui asupra răului constituie un fapt cu mult mai înalt decât păstrarea nevinovăției omului. La cruce a găsit Dumnezeu ocazia de a Se descoperi. Dacă vrem să știm ce este Dumnezeu, aflăm la cruce; dacă vrem să știm ce suntem noi, tot la cruce învățăm și aici trebuie să venim noi mereu, mereu.

Epistola către Romani ne dă explicația duhovnicească a lucrurilor, însă aici, la cruce, avem faptul ca nicăieri în altă parte. Aici se arată inima omenească din toate vremurile, în starea ei naturală, în starea ei care-i aceeași pretutindeni. Problema a fost definitiv rezolvată de către Domnul Hristos pentru Dumnezeu. Dar ea trebuie să fie de asemenea rezolvată ca o judecată lăuntrică și în inima fiecăruia din noi. Fără îndoială că înfăptuirea ei practică lasă de dorit, dar să fim cel puțin convinși pe deplin că tot ceea ce suntem noi în starea noastră naturală s-a arătat și s-a judecat la cruce. Când am ajuns să avem limpede această convingere, am făcut deja un mare pas înainte.

La cruce a fost demascat eul nostru. Acolo și-a arătat el fata lui adevărată și a fost astfel condamnat, încât creștinii instruiți acolo de Dumnezeu nu mai au să-și facă vreo iluzie despre ei. Toate eforturile de ordin moral sau material pentru a mai înfrumuseța omul cel vechi sunt zadarnice. Ele nu sunt altceva decât o încercare inutilă de a uita sau de a respinge din suflet puterea acestui adevăr. Este o mare minune că Dumnezeu ne-a făcut cunoscute aceste adevăruri definitive; noi nu mai trebuie să tot încercăm să cercetăm care-i punctul final al adevărului, așa cum fac toate sistemele filozofice ale lumii. Adevărul ni s-a descoperit în chip perfect. Noi nu mai avem decât să-l primim și să tragem concluziile.

Toate posibilitățile omului au fost date pe față: un noian întreg al tuturor crimelor Și crima care le însumează pe toate este uciderea Domnului Hristos. Ea era deja însămânțată în fapta lui

Cain. Dumnezeu nu ne mângâie cu închipuiri; în dragostea Lui, El ne învață ceea ce trebuie să știm pentru binele nostru, cu privire la ceea ce suntem noi și cu privire la ceea ce este El însuși. Și aici începe drumul fericirii.

Dacă ceasurile de la cruce ar mai fi durat încă, scena n-ar fi fost mai mult prezentă în ochii lui Dumnezeu. Pentru El, lumea este totdeauna identică cu ea însăși, așa cum s-a arătat în cele sase ore de pe cruce. Însă noi uităm așa de repede! Cineva spunea că dacă suntem credincioși, trebuie să ne comportăm în viață ca și cum moartea Domnului Hristos s-ar fi petrecut ieri. Dacă am avea în adevăr în inimile noastre simțământul că lupta de pe cruce abia a avut loc, cât de pătrunsă ar fi întreaga noastră ființă și viață, de simțământul scumpătății jertfei aduse, de mărimea prețului care s-a plătit pentru răscumpărarea noastră, dar și de simțământul de groază față de tot ce e rău, potrivit cu costul mare al lichidării lui!

Toate aceste realități, toate aceste scene, toate aceste adevăruri ne invită, mai ales atunci când ne găsim la masa Domnului, să ne aducem aminte, fericiți, siguri de mântuire, de moartea Domnului, dar totodată și cu câtă seriozitate, cu câtă reculegere, cu câtă atenție, precum și cu câtă tăcere sfântă!

Batjocura cea amară, disprețul sângeros pe care Ți l-a dat lumea...

În versetele 16-21 vedem delicatetea de neîntrecut a Domnului Isus și suferințele Lui strâns legate de această însușire a Lui. Exterior, El era un om ca ceilalți, însă cu ce multe deosebiri! Printre acestea erau în El o noblețe și o nemărginită distincție morală. Ele ne sunt arătate aici ca fiind călcate în picioare de acei câini, de acei oameni ce se năpustiseră asupra Lui. Câtă orbire era partea lor - dar și partea noastră - ca să îndrăznească să-și pună mâinile pe trupul Domnului! El Se dăruie acestei umiliri fără nici o apărare.

Dacă ar fi fost în ei o cât de mică delicatete sufletească, ei nu și-ar fi permis nici măcar să se uite la Cel răstignit pe cruce. Există lucruri care nu se privesc. O minimă considerație te face să-ți întorci privirea de la cineva care suferă, cu un simțământ de rușine. Dar ei, dimpotrivă, acolo, lângă El, câinoși, nu vor să-L cruțe cu nimic. Nu-L pierd deloc din vedere; se ating de El, îl dezbracă și își împart hainele fără nici o jenă. În câteva rânduri se spune „...mă înconjoară, îmi dau târcoale”, pentru a arăta clar violența și răutatea acestor oameni murdari. Ei se aliașeră împotriva Celui sfânt și Celui drept, și se făcuseră una în înverșunarea lor împotriva Celui răstignit.

Expresiile Cuvântului lui Dumnezeu sunt deosebit de grăitoare și ne spun cât de arțăgoasă, cât de sălbatică era cruzimea și lașitatea acestor câini, astfel arătată față de Cel din mijlocul lor, aflat acolo fără nici o apărare. Iată cum își vărsa inima omului, ura ei împotriva Creatorului lui,

venit la el ca să-i facă bine. O adevărată haită de câini urlă împotriva ființei desăvârșite ce era însăși expresia blândeței și a bunătății! Se știe ce pot fi arătările cruzimii unei mulțimi, unde se dau pe față instinctele cele mai josnice și li se dă frâu liber pentru că sunt de la anonimi.

Dar aceste versete ne arată și cât de profund îndurerată era inima Domnului. Mulțimile acestea dușmănoase erau atrase de o curiozitate păcătoasă, la acest spectacol al răstignirii, și pot să ne dea de gândit că, în mod deosebit de numeroase în zilele Pastelor, ele vor fi fost aceleași mulțimi pe care El le învățase, le vindecase și le hrănise în pustie, cu atâta grijă și mila; aceleași mulțimi care voiseră să-L facă împărat și care !. aclamaseră doar cu câteva zile mai înainte, când Domnul intra în cetatea împărătească a Ierusalimului. Cât de îndurerat trebuie să fi fost El, față de atâta ingratitudine! Pricepem de ce inima Lui s-a topit ca ceara față de atâta ură a omului împotriva Lui. Expresiile folosite aici ies din comun: „Inima Mi s-a făcut ca ceara și se topește înăuntrul Meu”; „sunt vărsat ca apa” (versetele 13-14). Câtă violență trebuie să fi fost! Câtă ură, câtă nerecoștință, câtă batjocură, toate numai împotriva Lui! Toată răutatea omenească ce se poate revărsa dintr-o inimă s-a arătat în întregime la cruce.

Pe temeiul simțămintelor naturale se pot distinge anumite deosebiri între oameni, după felul lor de comportare. Unii, în fața rușinării altuia, în măsura în care pot, fac ceva ca să-l acopere. Dar aici, toți, fără nici o deosebire, sunt josnici. După scena de la cruce, nici nu mai poți conta pe existența vreunei delicateți morale a inimii omenești. Nu mai poți conta nici pe bruma de bunăcuviință a omului (față de Dumnezeu) și față de Binele desăvârșit. Binele desăvârșit i s-a oferit omului. Omul nu l-a înțeles, dar a știut să profite de el în toată întregimea lui. Și acum, aici, iată ce este omul. Aici, omul nu mai este fățarnic.

Ruina totală a omului a fost definitiv arătată, la fel și neputința lui de a avea vreo legătură cu Dumnezeu. Nu-i mai rămâne decât un singur contact posibil cu Dumnezeu în starea lui naturală și anume: judecata, dacă aceasta ar putea fi numită un contact. Și nu spunem asta pentru a înjosi pe om. Dar dacă suferințele Domnului și slava Sa morală constituie o parte a adevărului, mai este una, nedespărțită de prima, adică trista stare a omului. Iar Dumnezeu, ca să Se convingă de ea, nu avea nevoie să-l pună pe om la probă, prezentându-i pe Fiul Lui. El i-a cunoscut starea aceasta, încă de la căderea lui în păcat. În schimb, noi avem nevoie să ne cunoaștem și să ne vedem bine portretul moral. O! ce oameni ar trebui să fim noi în această privință, în fața celorlalți oameni care se hrănesc cu niște gânduri atât de înalte despre ei înșiși. Cât de bine ar trebui să ne cunoaștem și, când avem ocazia, să nu ne temem să spunem ce este omul înaintea lui Dumnezeu. Nici pomeneală de un anumit tact și de o anumită delicatețe naturală a omului. În această privință omul este deja cântărit și măsurat. În relațiile dintre oameni, acestea ar putea să aibă oarecare preț, dar Dumnezeu și Domnul Hristos l-au pus la

probă pe om în ce privește delicatețea lui morală: omul s-a bucurat cu josnicie de rușinarea Domnului Isus. Și ceea ce spune Domnul aici, fiindcă El este Col care vorbește mereu, ne arată cât a fost El de simțitor. „Hi se uită la Mine și Mă privesc” (versetul 17). Și El simțea mult mai mult decât noi, pentru că El era desăvârșit. Păcatul din jur nu tocise sensibilitatea Sa, o sensibilitate dumnezeiască.

„Toate oasele aș putea să Mi le număr.” Nu-i oare o declarație a rușinii Lui fizice în fata tuturor privirilor? Toate oasele Îi erau vizibile. Truda, oboseala, suferințele fuseseră partea Domnului; și mărturia o constituia însuși trupul Lui. Este aici și o expresie a credinței, fiindcă după Scriptură, nici unul din oasele Lui nu trebuia să fie sfărâmat (Psalmul 34.20). Se pare că oasele simbolizează voința omului. Un om poate să reziste fiindcă are oase și aflăm din multe locuri din Scriptură, figurativ sau în realitate, că Dumnezeu este obligat să-i zdrobească oasele pentru a putea binecuvânta pe om. „El mi-a zdrobit toate oasele...” spune Ezechia (Isaia 38.13). Însă la Domnul Isus nu era nimic de zdrobit, datorită acestei lipse de voință proprie sau mai degrabă din cauza voinței Lui profunde de a face numai voia Tatălui, chiar până la moarte.

Ne dăm bine seama că n-a existat vreodată om pe lume care să aibă putere să se sustragă de la asemenea priviri și să n-o folosească. Nimeni cu o asemenea putere n-ar putea suferi usturimea unei astfel de înjosiri din partea oamenilor și... ce fel de oameni! Da! Noi care suntem atât de porniți să fim înconjurați cu onoruri, să fim cât se poate de bine îmbrăcați și să fim cât mai împodobiți, să citim cu atenție ce-i scris aici: „Își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea.” Și știm ce relatează Evangheliile despre acest fapt. Domnul vorbește despre el ca Acela care era conștient despre tot ce se petrecea, dar Se supune la toată această umilință, pentru că trebuia să Se supună, în altă parte citim că El mai spune: „Tu știi ce jignire, ce rușine și ce batjocură Mi se fac; toți vrăjmașii mei sunt înaintea Ta. Disprețul mi a frânt inima și sunt copleșit de apăsare” (Psalmul 69.19- 20).

De regulă, în adunările noastre pentru cină, în cuvântul meditațiilor noastre, în simțămintele noastre, este loc pentru amintirea acestora. Fără îndoială, aceasta nu este ispășirea, însă fără această desăvârșire, premergătoare ei, a Domnului Hristos în fața acestor înjosiri, ispășirea nu ar fi fost cu putință. Dacă s-ar fi stîrnit un singur gând de supărare în inima Lui, cum se întâmplă cu mima noastră, din cauza atâtor lucruri groaznice, Ei n-ar mai fi putut să fie jertfa cea sfântă. De ce Domnul Hristos, venit în mod cu totul special pentru a împlini lucrarea de ispășire, a trebuit să mai facă cunoștință și cu primele trei ore de la cruce, în care El încă nu avea a face cu mânia lui Dumnezeu? Apoi, întrucât răscumpărarea noastră trebuia făcută numai prin moartea și prin vărsarea sângelui Său, pentru ce ne mai dă cuvântul Scripturii și istoria Lui ca viață a omului durerii? Și pentru ce ne redă în mod deosebit și

relatarea acestor momente din urmă, în care ura oamenilor se revărsa asupra Lui, depășind orice măsură? Și nu putea El oare să fie scutit de toate acestea? Nu putea, tocmai fiindcă - pe lângă alte motive, Domnul Isus trebuia să Se dovedească a fi Jertfa desăvârșită. Și toate probele de foc străbătute mai înaintea groaznicelor ceasuri ale mâniei lui Dumnezeu, au avut tocmai acest rezultat minunat. Aurul cu totul desăvârșit a ieșit la iveală în cuptorul suferinței.

Toate au concurat la scoaterea în evidență a valorii desăvârșirii Lui, iar pe de altă parte, să încerce să-L împiedice ca să fie desăvârșit. Aceasta este o scenă nemaiauzită, în fata căreia sufletele ne sunt copleșite.

În cele două paragrafe, de la versetul 12 până la versetul 15, și de la versetul 16 până la 20, se văd, într-o anumită măsură, cele două trăsături ale păcatului: pe de o parte violența lui, pe de alta nea și urmările lui, murdăria și josnicia oamenilor. De câte ori, oameni ce ți se par că le-ar fi rușine să dea un pumn aproapelui, au totuși o comportare morală josnică în ceea ce fac și în ceea ce spun. Noi toți trebuie să luăm bine scama la această perfidie a naturii noastre omenești. Peste tot dai peste această josnicie morală a omului și nimic n-o poate schimba. Sunt unele lucruri care o mai maschează cât de cât. Poate că ea se dă pe față mai ușor în unele anturaje prea deocheate ca stricate. Și totuși ea se demască ușor în orice fel de anturaj. Educația - chiar cea creștină, n-ajută la nimic. O mai înfrânează un pic, dar n-o poate nimici. Numai natura dumnezeiască dată omului după întoarcerea la Dumnezeu este capabilă să manifeste însușirile acestei naturi înnoite. Fără nașterea din nou, în om nu-i nimic bun. Și chiar după întoarcerea la Dumnezeu, dacă firea nu-i ținută ca moartă, mai curând sau mai târziu ea tot se va mai da pe față.

Aici mai iese la iveală și alt îngrozitor simțământ omenesc: ura față de tot ceea ce ne depășește din punct de vedere moral. Cain a fost un ucigaș pentru că faptele fratelui său erau drepte, iar ale lui erau rele (1 Ioan 3.12). Și asta se vede la acești „câini” ca și la acești „tauri” și nu o găsim noi și în inima noastră? Este un fel de a te răzbuna pe cei a căror desăvârșire te judecă. Credinciosul, în măsura în care își dovedește credinciosia, tocmai ura aceasta o simte din partea lumii - ură împotriva a tot ce este sfânt, împotriva tuturor celor ce răspândesc mireasma lui Hristos. De altfel toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizonieri (2 Timotei 3.12).

Nicăieri nu se vede așa de lămurit ca în scena de la cruce dovada că nu este nici o legătură între lumină și întuneric. Nimeni nu putea găsi ceva rău la Domnul Isus, tocmai dimpotrivă - și atunci oamenii răi se răzbună, lată, Domnul Hristos a îngăduit în cursul veacurilor, martorilor Săi, să sufere și ci ceva asemănător Mai mult, le-a îngăduit să moară batjocoriți. „în muncă și în oboseală... spune apostolul - în frig și în lipsă de îmbrăcăminte” (2 Corinteni 11.27). Iată

cuvinte pe care noi nu le cântărim îndeajuns. Au fost unii martiri, cărora Domnul le-a hărăzit să fie expuși priveliștei, într-o profundă umilință și să moară cinstindu-L așa, fără să nutrească gânduri rele față de călăii lor. Așa a fost, de exemplu Ștefan. Iată un om care moare în mod rușinos, ucis cu pietre, însângerat, zdrobit, tăvălit pe pământ. Și totuși moartea aceasta a fost un adevărat triumf și Ștefan seamănă Domnului Hristos.

Adam și Eva, când au căzut în păcat, n-au mai putut suferi starea lor de goliciune și s-au învelit cu frunze de smochin. Din punct de vedere moral, după cum știm noi bine, tocmai așa facem și noi. Însă aici Domnul Hristos, într-o totală deosebire de primul om, despuiat de toate veșmintele Lui, suferă în toate privințele și în ochii tuturor, urmările păcatului lor. Această înjosire a lui Isus, pe care noi trebuie să știm s-o citim între aceste rânduri, această umilire în public, această lipsă de orice L-ar fi putut ascunde - cel credincios o adoră, pentru că tocmai prin această înjosire primită de bunăvoie, credința discerne toată frumusețea Lui morală, care era secretul puterii ce o desfășura ca să stea neclintit pe poziția Sa.

Cât de mult ne dezlipește aceasta de toate câte le avem noi, în toate zilele, într-un contact inevitabil, și de toate câte le putem găsi în noi înșine! Cât de mult ne face aceasta să înțelegem, de asemenea, că noi nu putem să căutăm o căpetenie sau un model în altă parte decât în El.

Iată pe Căpetenia credinței noastre! Iată-L pe Domnul și Dumnezeuul nostru! Iată-L pe cruce, dezbrăcat, înjosit, îndurerat, lepădat de toți, ca un obiect de ură, de dispreț, de batjocură și de silă. Suntem noi mulțumiți cu El? Ne fericim că aparținem unui asemenea Stăpân? Îl adorăm în fața lumii întregi pe Fiul Omului răstignit? Și mai căutăm noi în lumea aceasta un alt loc decât al Lui?

Tu ai distrus toate eforturile iadului și ale morții..."

După ce versetele 16-18 ne-au oferit o prea vădită precizie de împlinire profetică, a cărei dureroasă realitate a trebuit s-o trăiască Domnul Hristos, „ca să se îplinească Scriptura”, acum în versetele 19 până la 21, El imploră ajutorul Aceluia care fusese toată tăria Lui o viață întreagă. În Ghetsimani, El a adus rugăciuni cu strigăte mari și cu lacrimi și implorări către Cel ce putea să-L scape din moarte (Evrei 5.7). Tot Lui I Se adresează și în ceasul când avea să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” L-am auzit strigând deja, în versetul 11: „Nu Te depărta de Mine, căci se apropie necazul și nimeni nu-Mi vine în ajutor!”, implorare pe care El o repetă și în versetul 19: „Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! Tu, tăria Mea, vino degrabă în ajutorul Meu!” El nu mai spune acum: „Dumnezeul Meu” ci „Doamne!” (Tu, Cel Veșnic). Cu alte cuvinte: Tu care nu Te schimbi, Tu care totdeauna ai fost credincios, Tu care totdeauna ai fost tăria și scăparea Mea! Aceste rugăminți fierbinți ale

Domnului, cine va putea să le pătrundă vreodată? Cine ar putea să cântărească groaza și zbuciumul sufletului Său din timpul acestor ceasuri de întuneric? „Tu, Doamne, nu Te depărta!” Simțea bine că Dumnezeu Se îndepărta de El, că era chiar obligat să Se depărteze de El.

Vedem cât de teribil era asaltul pe care-l dezlănțuise vrăjmașul împotriva Domnului Hristos în timpul acestor ore despre care Domnul spusese acelor oameni care erau uneltele lui Satan și care veniseră să-L aresteze: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22.53). Ca și Filisteanul Goliat de odinioară, îmbrăcat cu toată armătura, Vrăjmașul înaintează aici cu un întreg arsenal de brutalități, de răutate, de violențe și de stricăciune. Ce strigăt de durere scapă din inima Domnului în acest moment! El simte întreaga furie a lui Satan, întreaga lui mânie, precum și ura lui în formele ei multiple. De-aici și strigătul: „Scoate-Mă din gura leului!”

S-ar părea că n-am putea numi o luptă propriu-zisă ceea ce s-a petrecut la cruce între Domnul Hristos și Satan. De fapt, aici, nu era o luptă ca în pustie, unde Domnul Isus răspundea adversarului prin Cuvântul neînfrânt al lui Dumnezeu, sau ca în Ghetsimani, unde zbuciumul luptei făcea să-i curgă transpirația ca broboane de sânge pe pământ. Desigur, Satan îl asalta cu disperare - însă el se înverșuna împotriva unui Hristos fără apărare, care nu avea de dat o bătălie, și care primea să bea cupa morții și nu-i opunea nici o rezistență. Săgețile aprinse ale prințului întunericului se sting și se tocesc zadarnic, izbindu-se de tăria desăvârșirii Domnului nostru Isus Hristos. Și iată că în felul acesta cu totul deosebit a fost câștigată cea mai strălucită dintre victorii; victorie ce n-a fost trecută în cronicile popoarelor, dar care va face să răsunе în toată veșnicia cântarea tuturor celor răscumparați: „A Ta, Doamne Isuse, este victoria de la cruce!”

Deși trebuie să fim prudenți în lămurirea expresiilor ce descriu multele suferințe ale Domnului, se pare că am vedea în sabie, în ghearele câinilor și în gura leului ceea ce a îndurat Domnul Hristos din partea lui Dumnezeu, din partea omului și din partea lui Satan. Sabia Domnului s-a ridicat atunci împotriva omului care era însoțitorul Lui (Zaharia 13.7). Ne amintim că strigătul din primul verset s-a auzit la sfârșitul celor trei ore de întuneric, către orele nouă. Iar când Domnul strigă către Dumnezeu, fiind pradă durerilor din partea oamenilor și a lui Satan, se constată că nu-I vine de aici nici un răspuns; și nu numai că nu-i vine nici un răspuns din partea lui Dumnezeu, dar El Îl are pe Dumnezeu împotriva. Tocmai aici este ceea ce se poate numi „taina tainelor”. Strigătul Lui către Dumnezeu din cauza suferințelor a primit drept răspuns părăsirea și mânia. În timpul vieții Lui, după cum s-a mai și remarcat aceasta, Domnul Hristos oricât de umil și dezbrăcat era - căci în întreaga Lui viață El era ca unul care

nu avea nimic - totuși. În cursul acestei vieți, El îl avea pe Dumnezeu cu El și a dat niște dovezi de multă putere, făcând nenumărate minuni. Dar aici pe cruce nu este nici cea mai mică arătare în afară a vreunei puteri, nici o minune, ci numai slăbiciune. Ba încă El spune: „Mi se usucă puterea ca lutul”, trăind slăbiciunea omenească într-un mod absolut. Aceasta era crucea pentru Domnul Hristos: simțământul unei totale slăbiciuni, dar al unei slăbiciuni acceptate. Este scris: „a fost răstignit prin slăbiciune”. Nu vedem, în aceste ceasuri ale răstignirii, așa precum deja am putut remarca într-o anumită măsură, nici o arătare a puterii, nici o trăsătură oarecare de eroism, nici măcar o tresărire de voință proprie, cum au oamenii, ci o totală renunțare la voința proprie și primirea de bunăvoie, a tot, tot ce avea de suferit. Și când te gândești că Domnul care era Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, având toată puterea în mâinile Lui, aici face mărturisirea slăbiciunii Lui! Este o minune morală a Lui care se adaugă la celelalte. El nu-Și ascundea nici slăbiciunea, așa cum nu-Și ascundea fața de insulte. Aici strălucea desăvârșirea Lui deplină.

Cum s-a spus, au fost credincioși care au pățimit și ei în decursul veacurilor ceva din acest fel de batjocură și de moarte nespuse de josnică și rușinoasă. Și totuși, în afară de desăvârșirea Lui, încă mai era o mare deosebire între ei și Domnul. Totdeauna, cei sfinți, în greul moment al încercării au putut să se bazeze pe ajutorul lui Dumnezeu, în timp ce Domnul Hristos a trebuit să simtă faptul că Dumnezeu era împotrivă. Și tocmai aceasta este cauza pentru care toți creștinii pot fi siguri că Dumnezeu pe ei nu-i va uita niciodată și nu-i va părăsi niciodată, fiindcă I-a părăsit pe Acela singur care nu merita să fie părăsit. O realitate și un adevăr asupra căruia nu am terminat să cugetăm, pentru că o vom face-o o veșnicie întreagă. Și este de toată însemnătatea ca întreaga Biserică și fiecare adunare să nu-l uite nicidecum.

„Lucrarea harului s-a terminat, Tu-n Locul Preasfânt Te-ai așezat...”

Începând cu versetul 21, toate lucrurile se schimbă. Intrăm în domeniul urmărilor nelimitate ale acestei jertfe necuprins de mare și cea dintâi din toate este numaidecât lauda pe care Domnul Hristos o adresează Celui care L-a scăpat la timpul potrivit. Domnul îl laudă pe Dumnezeu în mijlocul sfinților, pentru că L-a scăpat, și ne cheamă și pe noi să-L laudăm împreună cu El. întâi, nu pentru că ne-a mântuit, ci pentru că L-a înviat pe Domnul Hristos dintre cei morți.

S-ar putea spune că această scăpare din partea lui Dumnezeu, ca răspuns dat Domnului Isus, s-a arătat în două feluri. Primul, cel de la încheierea celor trei ore de părăsire, când Domnul își recapătă părtășia cu Tatăl, deoarece El încetează să-I mai zică: „Dumnezeul Meu!” ci îi zice: „Tată!”, cum citim în Evanghelia după Luca (23.46). A doua, a fost învierea Lui și

înălțarea Lui la dreapta mării, în locurile preaînalte. Este răspunsul definitiv dat de Dumnezeu.

După ultimile trei ceasuri, Domnul își încredințează duhul în mâna Tatălui. Lucrarea ispășirii era terminată. Mai rămânea de rezolvat problema morții și a puterii ei îngrozitoare. În ce privește dezlănțuirea mâniei și judecății lui Dumnezeu, în ce privește armele lui Satan, toate iată-le rezolvate la cruce, pentru că atunci când Domnul scoate strigătul: „S-a sfârșit!”, El a câștigat biruința. Mai avea să ia în mâinile Lui cheile morții și ale Locuinței Morților; El trebuia să încheie trecerea Lui pe tot drumul urmărilor păcatului. Una din urmări era mânia lui Dumnezeu; Hristos a trecut prin ea în timpul celor trei ore de întuneric. O altă urmare era moartea, căreia toți oamenii îi sunt supuși. Domnul intră în moarte, pătrunde în domeniul omului puternic, prin puterea unei vieți nepieritoare. Intră în moartea care nu-L putea reține și totodată și iese din ea, smulgându-i lui Satan această armă puternică, atât de bine încât de acum înainte ea nu mai înseamnă nimic, nici pentru Hristos și nici pentru cei ce sunt ai Lui. Și cu privire la ceilalți oameni, moartea este de acum în mâinile Domnului: El este „Cel dintâi născut dintre cei morți.”

Felul în care a intrat Domnul Hristos în moarte are mare importanță. El nu a murit sub mânia judecății, pentru că mai întâi El Și-a regăsit bucuria părtășiei cu Tatăl. În al doilea rând, intră în ea deplin încredințat că Și-a încheiat întreaga lucrare, rostind cuvintele solemne: „S-a sfârșit!” Apoi, tot așa, strigă cu glas tare atunci când își dă viața, ca dovadă că nimeni nu l-o lua din proprie inițiativă, ci o dădea El de bunăvoie, prin porunca pe care o primise de la Tatăl, și încrederea Lui desăvârșită strălucesc încă odată în ultimele Lui clipe, încredințându-Și Duhul în mâinile Tatălui (Luca 23.46). Primind însă puterea de a-Și relua viața, ca și puterea de a o lăsa, desăvârșita dependență a Domnului (dacă se poate pătrunde în această taină) nu-l îngăduie să-Și arate această putere fără Tatăl, învierea este arătată ca un răspuns al lui Dumnezeu: „Da, Mi-ai răspuns din coarnele bivolului!”

Când se termină ceasul încercării pentru Domnul Hristos și timpul părăsirii Lui, urmează acela al biruinței. Dacă Dumnezeu ar fi ajutat pe Fiul Său înainte de momentul cel mai potrivit, noi n-am fi putut fi salvați. Pe de altă parte, dragostea Sa pentru El nu-l îngăduia ca ceasul încercării să fie prelungit o clipă măcar peste timpul necesar. (La rândul nostru, putem avea toată încrederea că și în încercările noastre, înțelepciunea lui Dumnezeu, pe de o parte, iar pe de alta, dragostea Lui, vor hotărî și dureroaselor noastre examene, exact durata necesară.) Ceea ce pare a se desprinde și din versetele 22-24 este arătarea schimbării deosebit de mari pe care Domnul a cunoscut-o, trecând de la chinul ceasurilor de groază la bucuria părtășiei cu Tatăl. El vrea ca frații Lui să stie ce fel de Dumnezeu este Cel care l-a salvat, și de cele trei ceasuri (de

întuneric) și din moarte. El cunoaște și prețuiește compătimirea și interesul cu care au luat parte la durerea Lui, unii oameni pe care El îi numește frații Lui. „Să te asculte Domnul în ziua necazului!" este începutul Psalmului 20; iar aici, după ce a străbătut perfect biruitor suferințele, însuși Domnul spune: „Tu Mi-ai răspuns...!" El, care a mijlocit ca cei ce nădăduiesc în Dumnezeu, adică frații Săi, să nu fie dați de rușine și nici să nu se poticnească din cauza părăsirii Lui (Psalmul 69.9), merge să-i întâmpine în mare grabă ca să le vestească marea salvare de care a avut El însuși parte. Dragostea Lui aștepta din partea ucenicilor, cum așteaptă din partea noastră acum, un profund interes și din toată inima pentru toate lucrurile ce-L privesc și în special în acest răspuns pe care Dumnezeu l-a dat încrederii Lui. Dar această parte a laudei - recunoștința - poate că este foarte rară. În închinarea noastră de la cină n-ar trebui să uităm să binecuvântăm pe Dumnezeu pentru modul cum L-a salvat pe Domnul Isus și să ne unim astfel la bucuria Domnului, care-L adoră și-L laudă pe Dumnezeu, Tatăl Său, pentru această schimbare fericită pe care nici o limbă nu o poate exprima; El este singurul care-i cunoaște profunzimea care-L făcea să treacă de la mânia lui Dumnezeu la cea mai intimă comuniune cu El.

Dacă pătrundem și mai mult în simțământul încercării groaznice la care a fost supus Domnul Isus și dacă ne gândim mai mult la suferința Lui, la izolarea Lui, la părăsirea Lui, am avea mai des în inimile noastre această cântare de laudă care preamărește pe Dumnezeu, fiindcă a scos pe Isus din acele ceasuri de nedescris. Dar se pare că aceasta nu se întâmplă des în închinarea noastră de la cină: noi binecuvântăm pe Dumnezeu pentru binele ce ni l-a făcut nouă, dar foarte puțin pentru ceea ce a făcut pentru Domnul Hristos. Negurile întunericului adânc, urgia mâniei, părăsirea Lui, apoi iarăși deplina bucurie a feței lui Dumnezeu, așa cum o cunoscuse Domnul Isus, iată schimbarea oglindită și în bucuria sărbătorii de la masa Domnului. Și cu atât mai mult putem s-o sărbătorim, cu cât binecuvântarea acestei schimbări este și partea noastră. Noi am trecut de la starea tristă marcată prin judecata lui Dumnezeu, fără a-i fi simțit focul, la aceeași favoare de care Se bucură chiar Domnul Hristos acum.

„Voi vesti numele Tău fraților Mei". El Se grăbește, nu numai să vestească propria salvare de care a avut parte, dar vrea mai ales să facă cunoscută persoana și numele marelui Său Salvator. Fără îndoială că Domnul descoperise ce era Dumnezeu încă mai înainte de a merge la cruce, însă deplina revelație a lui Dumnezeu n-a fost făcută decât după cele trei ore. Toate însusirile dumnezeiești au fost date la iveală pe crucea de pe Golgota. Mai înainte de ea, revelația lui Dumnezeu prin Domnul Hristos era parțială; plinătatea acestei revelații a fost dată după terminarea jertfei de pe cruce.

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume," spune Domnul

în Ioan 17.6, iar mai departe: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut.” Când spune el „Voi vesti Numele Tău fraților Mei”, în cuvintele: „Numele Tău” simțim toată iubirea Domnului Isus pentru Dumnezeuul mântuirii Lui, o iubire în care cea mai scumpă dorință a Lui este de a-i face să intre acum în această dragoste și aceia pe care El îi numește frații Săi. De aceea a și adăugat în versetul 26 cuvintele: „pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei.” Totuși acest loc din Ioan 17 e mai general. Este ceea ce Domnul a făcut în viața Lui, încât putea spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” Însă versetul din Psalmul nostru este amintit și în Evrei 2 și face să apară mai precis faptul că Domnul vrea să umple inima fraților Săi cu bucuria care era în inima Sa, o bucurie legată de eliberarea de care a avut El parte și care este și a lor. El li-L face cunoscut pe Dumnezeuul Mântuitor (Evrei 2.11-13).

Voi vesti Numele Tău fraților Mei”, ca și cum Domnul ar spune: „Vreau să spun fraților Mei ce mare Eliberator am găsit Eu în Tine. Am să le vorbesc despre Tine așa cum am învățat Eu să Te cunosc în marea eliberare de care Eu am avut parte.” Este o minune a harului că Domnul Isus ne deschide astfel inima Lui - îndrăznim s-o spunem - cu privire la felul în care El a învățat să-L cunoască pe Dumnezeuul Lui din încercările Sale. Este fapt sigur că Hristos niciodată nu mai trecuse pe aici mai înainte de suferințele crucii și de strigătele Lui ascultate. El avea deci inima plină de niște sentimente și gânduri atât de vii încât vrea să le împărtășească și fraților Săi. Ce dovadă a căldurii inimii Lui, în dorința de a-i face și pe ai Lui părtași unei stări sufletești scumpe propriei Lui inimi! Lucrul e cu atât mai minunat dacă ne gândim că atunci când Domnul era prada loviturilor, mâniei lui Dumnezeu, Ei nu-Și putea asocia pe nimeni la toate aceste suferințe, ce erau numai ale Lui. Dar când este vorba de bucurie, pe aceasta El o împarte cu ai Săi. Și cât de fericit ar fi El, dacă la masa Domnului, amintindu-ne de moartea și mântuirea Lui, ar avea răsunet și în inima noastră bucuria și lauda din inima Lui față de Dumnezeuul și Tatăl Său! Și aceasta o așteaptă El de la noi. Cugetând la toate acestea, ne dăm seama cât de sărăcăcioasă este închinarea noastră la ceasul închinării (la cină).

Să nu pierdem din vedere că Cel care vorbește aici este un om; El este Dumnezeu, dar este și om (și de acest Om care a slăvit pe Dumnezeu prin moartea Lui și pe care Dumnezeu L-a salvat, sunt legați toți sfinții). Aici, cuvântul „frate” are un înțeles mult mai adânc decât cel pe care-l înțelegem noi între noi în sensul propriu de creștini. De altfel Domnul, după învierea Lui, în momentul în care revelează numele Dumnezeuului Său și al Tatălui Său, Duhul Sfânt încă nu venise și Biserica încă nu își începuse existența. Nu mai puțin însă citarea versetului acesta, în Evrei 2, ne permite să-l aplicăm creștinilor. Lucrarea Domnului Hristos a făcut din noi o

familie preoțească. Binecuvântarea ce se revarsă din lucrarea de la cruce acționează și asupra tuturor sfinților de altădată; mai înainte, Dumnezeu a putut să-i binecuvinteze în Hristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni.

Dumnezeu este Dumnezeul nostru și aceasta este urmarea lucrării de la cruce. Ni se pare luminos gândul din cuvintele: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei”, că nu-i vorba numai de revelația că Dumnezeu este Tatăl nostru, ci și de progresul pe care Domnul vrea să-l facem în cunoașterea și bucuria lui Dumnezeu Tatăl nostru, cunoaștere ce se adâncește în măsura în care ne hrănim cu Cuvântul Lui, trăind în părtășie cu Domnul. Și mai este revelația lui Dumnezeu din propriile noastre împrejurări: „Pentru noi, e un Tată”, spune o cântare.

Iată deci care este vestea bună pe care Domnul o aduce personal alor Săi, cu o grăbire ce ne mișcă inimile. îngerii de la mormânt dau mărturie despre învierea Lui. În ce privește însă noua poziție în care-i așază lucrarea Sa de acum înainte pe ai Săi, precum și cunoașterea Dumnezeului și Tatălui Său, Domnul nu lasă nimănui altuia grija de a le-o aduce la cunoștință.

Și aceasta este o cunoaștere care duce totdeauna la laudă. Domnul însuși cântă: „În mijlocul Adunării voi cânta laudele Tale”; și El dorește ca noi să ne alăturăm acestor laude. De asemenea, cu câtă atenție ar trebui să căutăm noi înșine îndrumarea Domnului Isus în închinarea de la masa Domnului! Este scris doar: „Mă voi ruga cu Duhul...” (1 Corin- teni 14.17). Oare nu înseamnă aceasta să cântăm în armonie cu Domnul?

Este evident că dacă inimile noastre sunt în mod serios ocupate cu suferințele și cu moartea Sa, precum și cu biruința și slava Sa, vom avea atunci urechi deschise să-I auzim glasul și vom fi gata să-L urmăm îndeosebi în cântarea colectivă. Dimpotrivă, dacă inimile ne sunt ușurate și puțin simțitoare la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, atunci nu vom avea să-I spunem nimic și nu vom avea să adăugăm nici o notă în cântarea laudei Sale.

Domnul n-are în vedere decât un singur lucru: slava lui Dumnezeu: „Eu Te-am slăvit pe pământ” (Ioan 17.4). Aceasta a urmărit toată viața Lui. Chiar și în învierea Lui, tot lauda și slava lui Dumnezeu a avut-o în vedere. Înainte de cruce, mergând spre Muntele Măslinilor cu ucenicii Lui, ei au cântat un imn, iar când lucrarea era terminată, El spune: „îți voi cânta laudele în mijlocul Adunării.”

În același gând asociază El pe Tatăl și pe frații Lui. Legătura este deja stabilită. El Se gândește la Dumnezeu și Se gândește la ai Săi. Nu trebuie să uităm niciodată că lucrarea de la cruce este pentru Dumnezeu, dar ea este și pentru toți credincioșii.

Să ne plecăm capul umiliți, ținând seama de câte ori purtarea noastră, vorbirea, lucrul nostru sunt deseori numai formale și reci. Aceasta, din cauză că inima noastră n-a fost cu adevărat cucerită de harul lui Dumnezeu. Nu ne lipsesc deloc cunoștințele intelectuale, dar

inima noastră este atât de puțin atinsă de ele! Dacă ea ar fi într-o stare bună, ce laude ar izvorî și s-ar înălța din ea spre Domnul Dumnezeu și spre Domnul Hristos, pentru neasemuita Lui lucrare! Dacă am ști cu adevărat ce însemnează harul arătat prin Domnul Hristos, atunci inimile noastre ar radia în belșug de recunoștință, de laude și de adorare.

Crucea Ta face să se arate slava Tatălui sfânt..."

Domnul, care S-a așezat sub blestem și l-a suportat, deschide acum porțile laudei tuturor celor pe care-i atrage la El pe terenul învierii. Din ei, El formează un popor de adoratori. Niciodată să nu uităm că adorarea este treapta cea mai înaltă a actualei slujiri creștine; este singura parte care va continua și în veșnicie și putem să spunem că, după gândul Domnului, după inima Lui și potrivit slavei Sale, nu există mărturie pentru Dumnezeu fără să-I fie adusă mai întâi slujirea laudei. Prima persoană și, am putea spune, prima căreia I se cuvin toate drepturile este Dumnezeu. Domnul Isus, la Dumnezeu îi aduce pe aceia care au devenit ai Lui, așa că acum nouă nu ne mai rămâne decât să contemplăm slava lui Dumnezeu descoperită în Cuvântul Lui, să ne bucurăm de ea și, cu sufletele pline de fericire, să-L preamărim pe Dumnezeu pentru ceea ce este El și pentru ceea ce a făcut și totodată să-L preamărim pe Domnul Isus pentru persoana și lucrarea Lui. Că noi ne adunăm numai pentru simplul fapt că suntem îndreptățiți prin credință, o, cât de mult aceasta însemnează cu totul altceva! Da, binecuvântările noastre sunt nenumărate și nespuse de mari, dar la cină suntem adunați nu pentru a vorbi despre ele. Înainte de orice bogății de gânduri, trebuie să ne preocupe slava lui Dumnezeu. Și atunci însuși Dumnezeu este în fața sufletului și îl umple; Hristos umple inima Bisericii Lui, slava lui Dumnezeu și a Domnului Isus absorb gândurile și sentimentele. Și ce înseamnă această slavă a lui Dumnezeu, care e sărbătorit, care este adorat? Este însuși El; este Persoana Lui. Nu se adoră numai niște calități, niște însusiri, ci se adoră Cineva, Se adoră Ființa desăvârșită, Acela care este iubire și lumină. Noi Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru că este dragoste, nu numai pentru că noi suntem obiectele dragostei Lui; îl lăudăm pentru că El este lumină și în El nu-i umbră de întuneric. Și facem aceasta în măsura în care inima noastră este plină de lumină și în care inima Bisericii îi este larg deschisă Domnului Hristos. Sărbătorim însusirile lui Dumnezeu, dar mai presus de toate Îl sărbătorim pentru ființa și natura Lui însuși, ce-L fac să fie drept, sfânt, plin de răbdare, de putere, de măreție, de înțelepciune, neschimbat, dar mai presus de toate Îl sărbătorim în firea Sa însăși, ca dragoste și lumină.

Toate acțiunile, toate cuvintele, toate slujirile și mai ales toate suferințele Domnului Hristos și-au atins scopul final, care a stat mereu înaintea Lui și pentru care a și îndurat El crucea și anume: slava lui Dumnezeu. Aceasta a cerut-o, aceasta o sărbătorește El și sfinții Lui

o sărbătorească împreună cu El. Toate slujirile creștine, fie personale, fie în Biserică, ar trebui la fel să conlucreze la acest singur și unic tel: slava lui Dumnezeu. Orice lucrare care nu are ca scop slava lui Dumnezeu, nu este o slujire cum o înțelege Domnul.

La sfârșitul Psalmului îl găsim pe Dumnezeu slăvit într-o diferită măsură, de mai multe categorii de răscumpărați, alcătuind un cerc întreg în care Domnul Isus ocupă locul de la centru. Este în primul rând adunarea de la versetul 22, cea dintâi sferă a fraților ce înconjurau pe Domnul după învierea Lui (Ioan 20). Acest grup de credincioși s-a contopit cu Biserica în sânul căreia răsună mai largită această primă laudă ce continuă a fi cântată și îmbracă un înțeles tot mai lămurit și mai adânc. Pentru celelalte categorii, nu găsim ceva similar versetului 24, adică exprimarea unei gândiri profund legate de mântuirea Domnului Hristos, așa cum o găsim în cercul dintâi. Lauda izvorâtă din această gândire aparține Bisericii, fiindcă cuvintele amintite în capitolul 2 al Epistolei către Evrei sunt o aplicare la aceste versete (Evrei 2.9-12, 17-18).

În cea de-a doua sferă, aceea a Adunării celei mari (Psalmul 22.25-26) putem vedea strângerea laolaltă a întregului popor al lui Israel restaurat, întregit. Acest popor, creat pentru laudă, cum zice Isaia: „Mi-am alcătuit acest popor ca să vestească laudele Mele" (Isaia 43.21), va fi în acel moment în starea potrivită pentru a cânta această laudă, fiind condus de Acela care-i va împlini jurămintele. În ceasul unui necaz se pot face juruințe aceuia de la care se așteaptă eliberarea și, când această eliberare vine, se împlinesc jurămintele față de cine au fost făcute. Ceva asemănător găsim în Psalmul 66.13,14 și 116.14.

În sfârșit, cel de-al treilea cerc (versetul 27 și următoarele) este acela al laudei universale ce va umple tot pământul în timpul perioadei de o mie de ani (Apocalipsa 20.4-7), care și ea este tot urmare a lucrării Domnului Hristos de la cruce.

Ca să caracterizăm aceste trei cercuri în legătură cu persoana Domnului Hristos, am putea spune că în prima sferă El ne apare în calitatea de Cap al trupului, ca Mire al Bisericii. În cea de-a doua sferă, ca Mesia în legătură cu poporul Său pământesc. În cea de-a treia, El apare, în sfârșit, ca Fiul Omului a cărui stăpânire se întinde peste întregul pământ.

De altfel aceste trei clase se mai întâlnesc în alte locuri, îndeosebi în capitolul 12 al Evangheliei după Ioan. Prima clasă de răscumpărați ne este prefigurată prin Maria, oferind Domnului nardul ei de mare preț. Apoi, în scena care urmează îl vedem pe Mesia intrând în Ierusalim și aclamat de poporul Său. În sfârșit, în a treia sunt niște Greci, oameni dintre Neamuri, care doresc să-L vadă. Cu acel prilej Domnul Isus spune: „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare aduce multă roadă (Ioan 12.24). El spune aceasta pentru că toți cei aleși sunt roada lucrării Sale.

Dacă reluăm acest subiect al laudei, spre a-L privi în timp, vedem cum, potrivit Scripturii, cultul iudaic a luat sfârșit, deoarece rămășița Evreilor credincioși a format sâmburele original al Adunării (al Bisericii), așa încât astăzi nu mai este o altă laudă în lume privind pe Dumnezeu și Domnul Hristos, decât lauda creștină, lauda Bisericii vii. Altarul nu mai este; Dumnezeu nu mai are religie pământească. Această laudă a Evreilor, poporul pământesc, ai cărui reprezentanți pentru o vreme erau ei, a luat sfârșit, însă pentru a face loc unei laude cerești, cu toate că va fi înfăptuită pe pământ, însă Dumnezeu nu abandonează gândul unei închinări pământești în mijlocul poporului ales, așa că atunci când va veni momentul acesta, lauda va fi reluată. Atunci abia, întregul pământ care astăzi nu are de spus nimic lui Dumnezeu ca laudă și care se preocupă prea puțin de lucrarea lui Hristos, își va uni glasurile pentru a binecuvânta pe Dumnezeu, atunci când „slava Lui va umple pământul așa cum umplu apele fundul mării”.

Iată aici un gând prețios. Atunci când glasul lui Israel a tăcut, înăbușit în sânge și din cauza crimei Evreilor, ce gând de preț al harului avem de a ne deschide o privire spre acel viitor, când glasul lui Israel se va face din nou auzit, și aceasta tot datorită sângelui Domnului Hristos pe care l-au vărsat Evreii! Acolo unde păcatul și uciderea au domnit, tot harul va triumfa. Și Cel care va prezenta jurămintele în mijlocul poporului va fi chiar Acela pe care poporul L-a dat la moarte. Ne putem bucura că printre acești sărmani Evrei, aflați adeseori în întuneric și vrăjmășie cu Dumnezeu, va fi o rămășiță. Acești Evrei, cărora li se va alătura și restul celor zece seminții, vor reapare pentru a-L lăuda pe Dumnezeul lui Israel. Acest adevăr este și mai întărit când ne reamintim că mai înainte de acest moment, Evreii ca popor, după ce vor fi intrat sub stăpânirea și cârmuirea lui Anticrist, vor avea să treacă printr-o criză mai groaznică decât toate acelea pe care le vor fi cunoscut mai înainte.

„Voi v-ați apropiat,” ne spune un loc din Evrei 12, ce descrie poziția Evreilor veniți la Domnul Hristos, „nu de muntele Sinai, ci de Isus, Mântuitorul, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (versetul 24). Se vede astfel că sângele lui Isus, pentru toate clasele de aleși, a făcut să tacă glasul judecății și să se înalțe cântarea de laudă. Totuși înțelegem că cele trei forme de laudă, toate trei adevărate, potrivit cercului din care fac parte, nu au toate aceeași înălțime. În timpul împărăției de o mie de ani, credincioșii nu vor cunoaște faptul că perdeaua a fost sfâșiată. Perdeaua sfâșiată este un har specific creștin, după cum este ca urmare lauda în Locul Preasfânt. Mai știm de altfel că în vremea „Adunării celei mari” va fi din nou un templu, cu aduceri de jertfe ce vor sărbători comemorativ jertfa Domnului Hristos. Privilegiile acestor credincioși deci nu vor fi atât de înalte ca cele ce sunt oferite creștinilor. Credincioșii Adunării celei mari vor primi Duhul Sfânt,

care va fi ploaia târzie, a ultimului anotimp, însă ei nu-L vor primi ca Duh al înfierii și nu vor fi „botezați pentru a fi un singur trup”. Și aceasta este tot un har numai al Bisericii.

Nu putem uita că, dacă această Adunare mare va trebui să se bucure în Dumnezeu și în Mesia al ei, ea se va bucura de asemenea și în mod legitim de lucrurile pământului. Aici sunt amintiți puternicii sau cei „grași” ai pământului. Vor fi niște bucurii și niște binecuvântări cu totul pământești, care vor fi însă tot un rod al suferințelor lui Hristos. Deseori găsim amintit acest fapt în Psalmi și în Profeți. Dar ne dăm seama că acesta este un domeniu cu totul deosebit de acela pe care ne aflăm noi acum. Nici una din binecuvântările Bisericii nu este pământească. Credinciosul este personal păzit de Dumnezeu, care-l ajută în viață, dar binecuvântările specifice Bisericii și propriile motive ale laudei ei sunt pur cerești. La masa Domnului se simte lămurit cât de nepotrivit este să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru că ne- a ajutat în afacerile noastre materiale, în timp ce va fi foarte la locul său ca un Evreu să binecuvânteze pe Dumnezeu pentru toate aceste lucruri. Este ceea ce spune însuși Domnul în Matei 5.5: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul”. Pe acești blânzi, care au trăsăturile rămașiței, îi mai găsim în versetul 21 cât și în alți psalmi. Ei nu vor mai avea o cruce de purtat. Ei vor avea slava și pământul, adică slava milenială, și cu ea și pământul. În plus, vor avea și o binecuvântare spirituală, dar nu de același fel ca aceea de care ne putem bucura noi. Ei vor gusta această binecuvântare când vor fi văzut pe Mesia, după apariția Sa pe pământ. Ei vor fi avut încercări și o viață de credință, înainte ca să apară Domnul, însă ei vor fi profund încercați și făcuți fericiți după ce-L vor fi văzut, pe când Biserica îl iubește pe Domnul pe care nu l-a văzut.

Studierea temeinică a Cuvântului și îndeosebi a Psalmilor ne va feri să amestecăm felurile curente de gândire și de haruri pe care el ni le descoperă și care sunt de fapt toate spre slava Domnului Hristos și spre slava lui Dumnezeu Tatăl.

„Slavă Numelui Tău, Tie, care în întregime vei fi de toți onorat pe veșnicie!*"

Suferințele Domnului Hristos vor avea urmări în binecuvântări pentru tot pământul, în timpul perioadei împărăției de o mie de ani. De aceea tot pământul va avea atunci inima îndreptată spre amintirea crucii Domnului. Gândim că în timpul celor o mie de ani de dreptate și de pace se va păstra amintirea a ceea ce a făcut Domnul pe cruce, totuși cu un treptat declin, după cum se pare că îl arată sfârșitul împărăției (Apocalipsa 20.8).

Ne amintim că toate neamurile erau reprezentate la lepădarea lui Hristos și toate clasele de oameni erau acolo pentru a comite moartea lui. Și atunci este drept ca lauda să se înalțe către Domnul din partea tuturor claselor de oameni, din partea tuturor națiunilor și, la fel, din partea

lui Israel. Și pe de altă parte mai înțelegem că psalmul acesta, în care suferințele Domnului Hristos sunt prezentate în toată tăria lor, ca și cu toate urmările lor, deschizând zăgazurile pentru revărsarea harului suveran, este imposibil să nu prezinte toate clasele de oameni într-un chip sau altul! Așa se explică de ce Psalmul 22 nu cuprinde nici la început, nici spre sfârșitul lui, nici un fel de blestem, cum vedem în alți psalmi care conțin profetizarea suferințelor Domnului Hristos. Inima lui Dumnezeu nu se poate mărgini în acțiunile Sale la niște oameni favorizați, ca cei menționați în prima clasă, deși există favorizați legați de fiecare din aceste categorii, dar va trebui ca întreaga creație și toți reprezentanții oamenilor să cunoască și să vestească moartea lui Hristos și urmările ei cu privire la ei. Aici pe pământ, acum, noi nu suntem în întinsul cerului, unde cântă persoanele scoase din toate limbile, din toate popoarele și națiunile; dar tot așa are să fie și pe pământ, deși imnul de slavă are să fie diferit. Observăm de asemenea în aceste priveliști că se va menține distincția dintre Evrei și Neamuri. Acum ea este înlăturată. Zidul despărțitor dintre ei este dărâmat, dar atunci deosebirea va fi restabilită și cele douăsprezece seminții se vor afla acolo, bucurându-se de o binecuvântare deosebită de cea a tuturor celorlalți oameni. Tot așa, în zilele lui Solomon, fiica lui Faraon, fiind de o obârșie străină, trebuia să locuiască într-o casă aparte.

Israel va avea atunci poziția centrală, pe care ar fi trebuit s-o aibă la venirea lui Mesia pe pământ, dacă I-ar fi fost credincios, după cum și este scris în Deuteronom: „El a stabilit hotarele popoarelor, după numărul fiilor lui Israel...” (32.8). La fel, în Ezechiel 5.5: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu... Acesta este Ierusalimul! Eu îl pusesem în mijlocul Neamurilor și de jur împrejurul lui sunt țări...” Dar această reînviere a lui Israel va fi și pentru Neamuri un imens izvor de binecuvântări, după cum scrie în epistola către Romani: „Dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață dintre cei morți?” (11.15).

Versetele 27-29 ale Psalmului nostru trec însă peste acea perioadă pregătitoare, în care autoritatea împărăției va fi stabilită pe calea judecății. Este vorba aici de o autoritate vie, energică, dar de asemenea, recunoscută spre bucuria celor ce-i vor fi supuși. „Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul: toate familiile Neamurilor se vor închina înaintea Ta...”. Și de ce anume își vor aduce aminte, dacă nu chiar de ceea ce conține prima parte a Psalmului, adică de neuitata jertfă de pe crucea Golgotei? Atunci, fiind conștienți de drepturile dobândite de Cel ce a adus- o, vor fi fericiți că-L vor avea ca Domn și-L vor recunoaște ca împărat al slavei. Și astfel locuitorii împărăției de o mie de ani se vor întoarce la Domnul și-I vor da lauda ce I se cuvine.

Oamenii din orice condiție, ne spune versetul 29, vor fi fericiți să se închine la picioarele Domnului. Puternicii pământului, cât și cei ce se vor afla în vreo situație deznădăjduită, cei

mari și cei nenorociți, cu totii vor avea nevoie de Domnul și vor fi puși în situația să-și exprime recunoștința față de El. Și se vor bucura când Își vor aduce aminte de ceea ce a făcut El pentru ei. Va avea loc atunci o împlinire parțială a ceea ce este scris la Filipeni 2.10: „Pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ...”, deși aici nu-i vorba de starea sufletească a tuturor celor ce Își se vor închina când Își vor pleca genunchii înaintea Lui. Acest fapt, în sine, este singurul menționat în acest loc, în legătură cu adâncă și nepătrunsă smerire a Domnului Isus. Această umilință, merită să o spunem, nu va avea nici o excepție, în nici un moment față de suprema autoritate a Aceluia a cărui înjosire a fost supremă. Este vorba aici despre supunerea tuturor creaturilor, care în diferite epoci recunosc sau vor recunoaște că El este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Creștinii, de asemenea, își au partea lor în aceste versete, numai că ei nu-și pleacă genunchii doar pentru sentimentul unei autorități suverane, ci cu adorare. Această autoritate pe care toată lumea va trebui s-o recunoască într-o zi sau alta fie de bunăvoie, fie de silă, trebuie s-o spunem, a fost dată unui om: Omul Isus Hristos. „DOMNUL” este un titlu care se aplică în special lui Hristos, Omul despre care Cuvântul declară: „Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit” (Faptele Apostolilor 2.36).

Ceea ce va scoate și mai mult în relief această adorare universală a Domnului va fi faptul că ea are să fie precedată de închinarea adusă fiarei. După rătăcirile nemaiauzite spre care se îndreaptă lumea astăzi, va urma această perioadă de pace, de ordine, de binecuvântare și de laudă. Iată ce ne silește să nu fim leneși și nepăsători față de studierea Cuvântului și îndeosebi a profețiilor; ele se leagă de slava Domnului, de slava Sa de acum și de slava Lui viitoare. Cât privește slava prezentă, Domnul posedă drepturile împărăției; merită să ne aducem aminte de acest lucru. În zilele noastre, când puterile omenești se dezlănțuie într-un mod deosebit, să păstrăm cu tărie acest gând, că Dumnezeu Își are împăratul Lui și că noi de asemenea îl avem pe acest împărat, împăratul nostru. Aceasta ne poate păzi inimile și ni le cruță de dorința de a ne ocupa de „politică”. Dacă putem folosi acest cuvânt, profeția este politica lui Dumnezeu, și noi nu cunoaștem o alta.

Multe locuri ale profețiilor dau amănunte asupra felului în care va fi cinstit Fiul Omului de către Neamuri. Din partea unora, supunerea va fi numai exterioară, de aceea „cei răi din țară vor fi nimiciți în fiecare dimineață” (Psalmul 101.5). Însă Psalmul 22 ne vorbește despre faptul fericit și real al rodirii lucrării lui Hristos pentru întreaga creație. Amintirea acestei lucrări va fi mereu înflorită, atât în Israel cât și-n orice altă parte, și va fi istorisită și unui popor care se va naște. Azi nu-i de mirare ca într-un mileniu, generațiile să fie hrănite una după alta cu istoria oamenilor mari, și totuși cu ce istorie tristă, ca cea a acestei lumi pline de ură, de

corupție și de dezordine! Și atunci să ne mirăm că și Dumnezeu, în timpul împărăției milenare va ști să păstreze în mijlocul popoarelor amintirea a ceea ce a făcut Fiul Său, cu atât mai mult cu cât Satan nu va mai fi atunci în lume, ca să rățăcească sufletele oamenilor? Mai degrabă este de mirare că timp de șaiszeci de veacuri s-a căutat să se umple sufletele cu istoria oamenilor și, în mică parte, știm noi ce însemnează această istorie, în timp ce atunci, timp de zece veacuri, Dumnezeu va veghea ca slava Fiului Său să fie subiect de meditație și pentru Israel și pentru Neamuri. În ce privește Biserica, ea va avea un loc aparte și se va ocupa, la un nivel superior, cu ceea ce a făcut El. Ea se va afla atunci deja în veșnicie, și se poate spune că ea se află acolo încă de pe acum. La sfârșitul împărăției, împrejurările se vor schimba; dar aceasta nu intră în subiectul psalmului nostru, care nu dezvăluie decât minunatele urmări ale lucrării Domnului Hristos pentru pământ. Și totuși, din alte locuri ale Scripturii știm că starea fericită a acestei împărății va intra în declin, ba chiar se va sfârși. Binecuvântarea, ca urmare a suferințelor lui Hristos, oricare i-ar fi amploarea, este aici o binecuvântare temporară, deși ea se extinde la toate clasele de aleși. Ea nu este în adevăr decât pentru pământ, cu excepția că cei aleși, care se vor fi bucurat pe pământ de prezența Domnului, vor fi strămutați în cerurile cele noi și pe pământul cel nou.

Cel dintâi și, se poate spune, cel din urmă efect al suferințelor și morții lui Hristos este ca Dumnezeu să fie laudat de către toți răscumpărații Săi, să fie cunoscut și adorat printr-o laudă inteligentă. Iată care este încheierea tuturor urmărilor lucrării Domnului Isus. Această laudă e primită cu scum- pătate de Dumnezeu, fiindcă numai de la păcătoșii eliberați prin lucrarea de mântuire a Domnului Hristos poate El s-o primească. Îngerii nu-I puteau aduce o asemenea laudă a dragostei Lui. Însă Dumnezeu a dorit să aibă cu El în veșnicia propriei Sale fericiri, niște ființe care să poată răspunde cu iubire dragostei Lui, El care i-a iubit cel dintâi.

De aceea veșnic, aleșii Lui din toate categoriile de oameni și din toate economiile nu vor avea altă activitate decât să adore pe Tatăl și pe Fiul. Nu are să fie acolo nici un fel de monotonie și nici o plictiseală. Ne este greu să prindem acest gând, noi care suntem atât de porniți să înlocuim cu alte lucruri această activitate care ar trebui să fie pentru noi cea dintâi. Dar, preaiubiților, realitatea acestor lucruri pe care acest prețios psalm ne-a permis să le întrevădem împreună, când vom fi capabili să o înțelegem cu toți sfinții, este de o lărgime și lungime, de o profunzime și de o înălțime de ajuns ca să umple inimile noastre pentru totdeauna cu o plinătate de dragoste și să facă să pornească din ea un izvor nesecat de adorare... Să facă Dumnezeu încă de pe acum, ca sufletele noastre să fie mereu tot mai preocupate cu această realitate